Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Gazeta învățământului

Organ al Ministerului Învățământului și Culturii și al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățământ și Cultură

Anul X, Nr. 497 — Vineri 19 decembrie 1958 — 4 pagini 25 bani

Pe lîngă blocurile de locuințe, pe Șoseaua Iancului din București, s-a construit și un local nou de școală.

„Să fim cît mai folositori patriei"

Sînt tineri; unii din ei — am putea spune — sînt niște copii. Dar să nu credeți că nu-i interesează problemele mari ale vieții noastre ce merge cu pași repezi spre socialism" — constatu, acum cîteva zile, cu mîndrie, tovarășa Polixenia Stănescu, diriginta clasei a XI-a de la școala medie nr. 27 din București.

Am avut plăcerea să mă conving de adevărul spuselor ei nu peste mult, asistînd la o discuție pe care o purta cu elevii săi pe marginea Documentelor Plenarei C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie a. c. Cu destulă siguranță și chiar cu maturnate în gîndire, școlarii au trecut în revistă cele mai importante succese obținute în ultimii ani de poporul nostru în construcția socialistă. Ei au putut să arate cu claritate și sarcinile ce revin oamenilor muncii pentru îndeplinirea în bune condiții a planului de stat pe 1959, pentru dezvoltarea continuă a economiei noastre naționale.

— Realizarea unor sarcini atît de mari ca acelea izvorîte din obiectivele planului de stat pe anul viitor, ca și din Directivele Congresului al II-lea al P.M.R. necesită — conchid elevii — cadre bine pregătite în toate domeniile de activitate.

— În ce vă privește, voi, cei ce veți păși nu peste mult în viață, ce aveți de spus? — încearcă să-i ajute diriginta.

Un moment de gîndire.

— Desigur — răspunde un elev în numele tuturor — că și noi trebuie să ajutăm la îndeplinirea planului pe anul viitor, ca să fiu mai exact, pe anii viitori. Acum, avem datoria să învățăm cît mai bine, deoarece cunoștințele teoretice căpătate în școală înlesnesc însușirea grabnică și temeinică a meseriei ce ne-o vom alege. Cînd vom intra în producție, avem datoria să luptăm și noi — după priceperea și cu toate forțele noastre — pentru sporirea productivității muncii, pentru creșterea producției și obținerea unor produse de calitate.

— În Documentele Plenarei eu am găsit și alte sarcini care ne privesc pe noi — arată eleva Irina Iliescu. Mă gîndesc mai ales la lupta împotriva risipei asupra căreia tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej s-a oprit cu deosebire în expunerea sa. Părerea mea este că noi sîntem totuși cam risipitori: facem risipă de lumină, de cretă, nu cruțăm caietele din care rupem cam multe foi... Și mai grav mi se pare faptul că nu respectăm îndeajuns munca altora. Este și aceasta tot o risipă: dacă am păstra curățenia în clasă, pe coridoare, în curte, desigur, ar scădea cheltuielile făcute de școală pentru întreținerea ei, și am scuti de eforturi în plus pe tovarășii din personalul de îngrijire.

— În ceea ce privește păstrarea în bune condiții a avutului școlii — spune un alt elev — avem, de asemenea, încă multe de făcut.

Mă uit în jur. Florile de la ferestrele cu perdeluțe albe, clasa, în general, îngrijită îți vorbesc despre respectul pe care-l poartă școlarii locului lor de muncă — școlii. Și, totuși, nu sînt pe deplin mulțumiți.

Și discuțiile se înțelesc, lăsîndu-mă să înțeleg că mulți dintre viitorii absolvenți se vor îndrepta către meseriei direct productive.

— Eu aș zice — ca să completez — să fim cît mai curînd folositori patriei — intervine eleva Angela Preisler. Iată de ce la terminarea liceului sînt hotărîtă să urmez o școală tehnică pentru a putea să intru mai devreme în producție.

— În Documentele Plenarei eu am găsit și alte sarcini care ne privesc pe noi — arată eleva Irina Iliescu. Mă gîndesc mai ales la lupta împotriva risipei asupra căreia tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej s-a oprit cu deosebire în expunerea sa. Părerea mea este că noi sîntem totuși cam risipitori: facem risipă de lumină, de cretă, nu cruțăm caietele din care rupem cam multe foi... Și mai grav mi se pare faptul că nu respectăm îndeajuns munca altora. Este și aceasta tot o risipă: dacă am păstra curățenia în clasă, pe coridoare, în curte, desigur, ar scădea cheltuielile făcute de școală pentru întreținerea ei, și am scuti de eforturi în plus pe tovarășii din personalul de îngrijire.

— În ceea ce privește păstrarea în bune condiții a avutului școlii — spune un alt elev — avem, de asemenea, încă multe de făcut.

Mă uit în jur. Florile de la ferestrele cu perdeluțe albe, clasa, în general, îngrijită îți vorbesc despre respectul pe care-l poartă școlarii locului lor de muncă — școlii. Și, totuși, nu sînt pe deplin mulțumiți.

— Trebuie să avem mai multă grijă pentru materialul didactic, pentru băncile în care învățăm, pentru mobilierul școlii.

— Ni se pare foarte important, afirmă unii, să păstrăm cît mai bine cărțile noastre de școală. Dacă la sfîrșitul anului nu vor fi deteriorate, acestea vor putea fi folosite de viitorii elevi ai clasei a XI-a, ceea ce înseamnă că banii pe care i-ar cheltui statul pentru tipărirea unor cărți în locul celor distruse de noi ar putea fi întrebuințați în alte scopuri.

— Așa este — afirmă cu seriozitate un școlar.

— Tovarășă diriginta, dar munca voluntară pe care am făcut-o pentru prelungirea liniei tramvaiului 15 nu înseamnă oare bani economisiți pentru stat?

— Fără îndoială că da — îi asigură aceasta. În privința muncilor voluntare, voi aveți însă mult mai multe de spus: ajutorul dat pentru aducerea băncilor în unele clase, pentru instalarea pianului, pentru... Fiecare însemnează bani economisiți de școala noastră.

Școlarii nu au mai stat să-și reamintească toate aceste realizări, căci în sufletele lor își făcuse loc o dorință nestăvilită: să fie de aci înainte și mai folositori patriei. O dorință izvorîtă, fără îndoială, din înțelegerea faptului că, deși tineri, au și ei îndatoriri de seamă în îndeplinirea sarcinilor ce decurg pentru poporul nostru muncitor din Documentele recentei plenare a C.C. al P.M.R.

A. ȘTEFAN

CONSTRUCȚII ȘCOLARE
mai multe, mai bune și mai ieftine

În anii regimului democrat-popular, învățămîntul de toate gradele din patria noastră a luat o mare dezvoltare. Aceasta, cum era și firesc, a pus la ordinea zilei problema asigurării condițiilor materiale corespunzătoare, în special a localurilor de școală, domeniu în care am moștenit o situație grea. Se știe că în regimul burghezo-moșieresc numeroase localități, îndeosebi din mediul sătesc, erau lipsite de școli.

Încă de la instaurarea sa, statul democrat-popular a desfășurat o largă campanie de construcții școlare. Mii de săli de clasă construite din fonduri centrale au fost date în folosință în ultimii ani. La acestea se adaugă alte mii construite prin posibilități locale și prin contribuția voluntară a cetățenilor.

Numărul școlilor și al elevilor, ca urmare a sarcinilor privind dezvoltarea învățămîntului, a crescut însă mult mai repede decît ritmul construcțiilor școlare, sector în care mai avem multe de făcut. Tocmai de aceea în proiectul planului de stat pe anul 1959 se acordă o mare atenție acestei probleme. În expunerea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej la ședința plenară a C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie 1958 se arată că, „ÎN VEDEREA EXTINDERII ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI A ÎMBUNĂTĂȚIRII BAZEI SALE MATERIALE, SE PUNE UN ACCENT MAI MARE PE CONSTRUCȚIA DE ȘCOLI LA ORAȘE ȘI SATE".

Această directivă își găsește expresia concretă în faptul că pentru anul 1959 s-au alocat pentru construcții de școli de trei ori mai multe fonduri decît în 1958. Este dovada vie a grijii partidului și guvernului față de școală. Pe lîngă aceste fonduri, se vor mai aloca pentru construcțiile școlare și alte sume importante, investite direct în materiale (tablă galvanizată, ciment, fier-beton etc.) cu care se va veni în sprijinul construcțiilor începute prin posibilități locale.

În afară de fondurile alocate de stat, în anul ce urmează se va acorda prioritate construcțiilor școlare ce se execută prin posibilități locale și prin contribuție voluntară.

Este nevoie ca din sumele repartizate să se construiască cît mai multe școli, cît mai multe săli de clasă și, bineînțeles, cît mai bune. Aceasta nu se poate realiza decît prin ieftinirea construcțiilor de școli, prin găsirea soluțiilor celor mai economicoase.

Căile pentru realizarea unor construcții școlare mai ieftine și mai bune sînt numeroase. În primul rînd se impune revizuirea proiectelor tip, pentru evitarea anexelor nefolositoare și ornamentelor costisitoare, pentru înlocuirea unor materiale scumpe cu altele mai ieftine dar de calitate bună, fără ca aceasta să dăuneze condițiilor igienico-pedagogice și estetice pe care trebuie să le îndeplinească un local de școală.

Deși avem o serie de proiecte tip de școli frumoase și corespunzătoare din punct de vedere igienico-pedagogic, realizarea lor este scumpă, pentru că nu se ține seama întotdeauna de posibilitățile de folosire a unor materiale existente pe plan local, se prevăd spații de circulație mai mari decît este necesar etc. În același timp, unele construcții executate după proiecte unicate au prea multe încăperi mici, nefolosibile. Lipsurile acestea nu sînt numai ale organelor de proiectare, ci și ale Direcției construcțiilor din Ministerul Învățămîntului și Culturii, care nu s-a preocupat suficient de revizuirea proiectelor în vederea îmbunătățirii și ieftinirii lor și nu a urmărit permanent calitatea construcțiilor executate.

Pe de altă parte, în special la unele construcții de școli executate din fonduri locale sau contribuție voluntară se remarcă folosirea unor proiecte „originale", mai costisitoare decît cele tip și mai necorespunzătoare în ce privește respectarea condițiilor igienico-pedagogice. De pildă, pentru școala din comuna Smeeni, raionul Buzău, organele locale au întocmit un proiect mai scump decît proiectul tip și în același timp cu un spațiu de școlarizare mai redus. Alte proiecte, cum a fost cel al școlii din comuna Golăești — Iași, sînt trimise la avizare prea tîrziu, după ce construcția a fost executată, cînd nu se mai pot face îndreptările cuvenite.

Pe lîngă revizuirea și îmbunătățirea proiectelor tip, reducerea spațiilor de circulație și de recreație prea mari, simplificarea ornamentelor etc., se impune folosirea pe scară mai largă a proiectelor tip la construcțiile executate prin contribuție voluntară și a materialelor de construcții existente pe plan local. Astfel, în localitățile de munte se poate folosi la fundația clădirilor piatră în loc de beton, iar în localitățile sătești, îndeosebi, se poate organiza fabricarea cărămizilor cu posibilități locale, în loc ca acestea să fie aduse de la distanțe mari. Același lucru se poate face și cu materialul lemnos acolo unde există posibilități, precum și cu procurarea nisipului și pietrișului.

Una din cauzele care contribuie la menținerea costului ridicat al construcțiilor școlare este problema transporturilor. În multe cazuri se aduc materiale de construcție de la distanțe mari, bineînțeles transportul lor făcîndu-se cu plată, cînd s-ar putea foarte bine ca transportul să se facă cu mijloace locale, cu sprijinul părinților elevilor. În același timp, se pot evita cheltuieli inutile printr-o mai bună organizare a șantierelor și, în special, se poate evita manopera costisitoare prin contribuția și munca voluntară a părinților și chiar a elevilor din clasele mai mari la lucrările care nu cer calificare. Totodată, pot fi antrenate în executarea construcțiilor întreprinderile care patronează școlile.

În prezent există toate condițiile de a se reduce costul unei săli de clasă (cu anexele respective) de la 130—150 mii lei la 100—120 mii lei și chiar la mai puțin, așa cum prevăd sarcinile trasate prin documentele Plenarei C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie a.c. Faptul că există astfel de condiții îl confirmă o serie de construcții școlare executate în orașul București la un preț de cost chiar mai redus.

(Continuare în pag. 3)

Prima ședință a Consiliului superior al școlilor

Joi dimineață au început în Capitală, la Clubul Sindicatului muncitorilor din învățămînt, lucrările primei ședințe a Consiliului superior al școlilor din Ministerul Învățămîntului și Culturii.

La ședință participă cadre didactice fruntașe din învățămîntul de cultură generală, profesional și tehnic, reprezentanți ai secțiilor de învățămînt și cultura ale sfaturilor populare regionale și orășenești ai organizațiilor obștești, ai unor întreprinderi și ai comitetelor de părinți ai elevilor.

Acad. Atanase Joia, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, ministrul Învățămîntului și Culturii, a adresat un călduros salut participanților la conferință. În continuare vorbitorul a relevat importanța Consiliului superior al școlilor, organ consultativ înființat anul acesta în scopul stabilirii unei strînse legături între conducerea Ministerului Învățămîntului și Culturii și cadrele didactice din învățămîntul elementar și mediu. Acad. Atanase Joia a arătat de asemenea importantele sarcini ce revin consiliului în rezolvarea problemelor pe care le ridică buna organizare și desfășurare a procesului de instruire și educare a tinerei generații. Vorbitorul a scos în evidență atenția deosebită pe care partidul și guvernul o acordă dezvoltării învățămîntului de cultură generală, profesional și tehnic, legării acestui învățămînt de necesitățile vieții social-economice din țara noastră.

Tov. Petre Drăgoescu, președintele Consiliului superior al școlilor, a prezentat referatul „Experiența școlii noastre în legătura învățămîntului cu viața", înfățișînd o serie de rezultate dobîndite în această direcție de școlile din întreaga țară. Vorbitorul a subliniat necesitatea ridicării pe o treaptă superioară a lucrărilor practice executate de elevi în atelierele școlare și pe terenurile agricole, a lărgirii practicii elevilor în fabrici, uzine și în agricultură, în scopul pregătirii din ce în ce mai bune a absolvenților învățămîntului de cultură generală pentru munca productivă.

Au urmat apoi discuții pe marginea referatului prezentat.

Lucrările continuă.

Dragi scriitori vă așteptăm

Biroul Uniunii Scriitorilor din R.P.R. a adresat recent tuturor scriitorilor o chemare prin care le cere să meargă și să rămînă o vreme mai îndelungată în mijlocul țărănimii muncitoare. La această chemare scriitorii au răspuns cu multă însuflețire.

În raionul Oaș au venit de mai multe ori scriitori, însă au stat prea puțin pentru a cunoaște îndeajuns viața oamenilor de pe la noi, frumusețile plaiurilor ospețești, bogatul și încă insuficient exploratul nostru folclor. Iată de ce chemarea biroului Uniunii Scriitorilor este binevenită.

Pentru noi, cei care trăim în mijlocul țăranilor muncitori, chemarea este la fel de binevenită. Vom avea multe de învățat de la scriitori. Ei ne vor da un ajutor prețios în munca noastră de luminare a satelor, iar noi va trebui să-i ajutăm pe ei în documentare.

Dragi scriitori, vă așteptăm cu nerăbdare.

MIHAI OLOȘ
Învățător, Negrești-Oaș

SĂRBĂTOAREA CĂRȚII

Ca în fiecare an de cîtva timp încoace, în aceste zile de decembrie cartea trăiește clipe de sărbătoare. Vitrinele librăriilor sînt aranjate mai frumos ca oricînd. În întreprinderi și instituții au apărut nenumărate standuri cu cărți. Scriitorii au plecat în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, se întîlnesc cu cititorii, le ascultă părerile și le vorbesc despre munca lor. Este „SĂPTĂMÎNA CĂRȚII ROMÎNEȘTI" — o săptămînă din an închinată sărbătoririi cărții — acestei puternice arme de culturalizare a maselor.

În societatea noastră cărțile au un rol de o covîrșitoare însemnătate. Ele au ajutat partidului să ridice vălul ignoranței și al inculturii de pe ochii celor care produc bunurile materiale și care timp de decenii și veacuri de-a rîndul au fost ținuți în întuneric. Pentru minerul care a ieșit din schimb și se duce la club, sau pentru colectivistul care se îndreaptă către casa de citit, cărțile deschid larg porțile gîndului și imaginației. Cititorul află din cărțile noastre noi semnificația fenomenelor din realitate și se ridică pe o treaptă superioară de înțelegere a vieții. Cărțile care se tipăresc astăzi în țara noastră reprezintă un uriaș mijloc de a transmite în rîndul oamenilor muncii ideile marxism-leninismului, ideile partidului, de a le arăta calea pe care o au de urmat pentru a atinge fericirea, de a educa și a forma conștiința celor ce vor intra mîine în socialism.

O dată cu răsturnarea odiosului regim burghezo-moșieresc, literatura română a alungat pentru totdeauna numeroasele curente decadente care se înmulțiseră între cele două războaie ca ciupercile, dar care nu erau, în fond, decît diferite variante cu un țel comun: mascarea contradicțiilor de clasă din ce în ce mai ascuțite. Literatura noastră a fost înarmată cu o metodă viguroasă, clară și profundă — metoda realismului socialist. Datorită ei avem astăzi nenumărate cărți cu care ne mîndrim. „Mitrea Cocor" de M. Sadoveanu; „Desculț" de Z. Stancu; „Moromeții" de Marin Preda; „Bărăgan" de V. Em. Galan; „La cea mai înaltă tensiune" de Naqy Istvàn; „Setea" de Titus Popovici; „Pasărea furtunii" de Petru Dumitriu sînt numai cîteva dintre cele care s-au impus cu temeinicie. Orientată pe un făgaș nou, literatura noastră se dezvoltă cu pași repezi. Scriitorii depun din ce în ce mai multe eforturi pentru a se apropia de viață, pentru a cunoaște cît mai bine pe cei ce muncesc, problemele care îi frămîntă și la care cartea poate da cele mai bune soluții. Recent, biroul Uniunii Scriitorilor a lansat o chemare prin care cere scriitorilor să se statornicească o perioadă mai îndelungată în satele de pe întinsul țării noastre, să se apropie și mai mult de viața țărănimii muncitoare, de realitatea transformărilor revoluționare prin care trece agricultura noastră astăzi.

Pentru pedagogi cartea este un prețios mijloc educativ. Ea îi sprijină în eforturile lor pentru educarea tinerei generații în spiritul minunatelor idei ale socialismului. În ce măsură „slujeau" educatorilor cinstiți cărțile pe care le publicau editurile burgheze nu e greu de aflat. Nu au trecut prea mulți ani de atunci și sînt încă tineri cei care, copii fiind, au avut prilejul să guste din „binefacerile" literaturii burgheze: istorioare dulcege în care cei bogați îi ajută, chipurile, pe copiii săraci, povești absurde, de groază și mister, în care oamenii se împușcă și se înjunghie, un erotism scabros și josnic, care tăvălea în noroi unul dintre cele mai frumoase sentimente ale omului. Copiilor, dornici de a ști și de a afla, li se punea la îndemînă această otravă care tindea să le pervertească inima și conștiința, să ucidă în ei orice pornire nobilă și generoasă.

Din fericire, toate acestea nu mai sînt pentru noi decît amintiri urîte. Au fost măturate pentru totdeauna gunoaiele și putreziciunile

O. BUZESCU

(Continuare în pag. 4)

Marile cetăți industriale — școli ale construcției socialismului

Un uriaș cu mii de inimi

De trei ori pe zi porțile uriașelor ateliere primesc și revarsă, asemenea unor impresionante maree umane, takazurile miilor de muncitori. Am pătruns în uzină pe aceeași poartă în fața căreia, cu mai bine de 10 ani în urmă, într-o baracă de scînduri negeluite găzduind biroul de angajări, se desfășura o activitate intensă: sute de oameni, unii în haine orășenești ponosite, alții cu ițari și sumănașe de oaie veneau, la chemarea uzinei, să se angajeze pentru calificare. Era în perioada cînd, dezvoltîndu-se în ritm neîntrerupt, vertiginos, uzina nu mai încăpea în vechile clădiri și nici nu-i mai ajungeau vechile cadre. Acum barăcile au dispărut, înlocuite cu noi cvartale de clădiri care se întind pe suprafețe uriașe, unind uzinele „23 August", cea mai mare cetate industrială a Capitalei, cu inima orașului. Dar nevoia de cadre e neîntreruptă. În afara sutelor de tineri muncitori — promoția anuală a școlii profesionale — uzina angajează continuu muncitori de cele mai diverse specialități. Acesta, printre atîtea altele, este un simbol viu al dezvoltării neîntrerupte a industriei noastre socialiste.

Maistrul Coandă a împlinit suta...

Pentru cine cunoaște viața unei uzine e lucru știut: dacă vrei să afli cît de pricepuți sînt în meserie tinerii, trebuie să mergi în atelierul de sculărie generală! Atelierul acesta, care reglează cu precizia unui mecanism de ceasornic întreaga activitate a uzinei unde se lucrează piese și dispozitive a căror precizie se măsoară în microni, nu îngăduie decît lucrul de înaltă tehnicitate. Tehnicitatea înaltă era pînă nu de mult atributul muncitorilor virstnici, cu practică îndelungată. Șpan pînă nu da mult, căci acum la sculăria generală, ca și pretutindeni în uzină, majoritatea muncitorilor sînt tineri.

Inginerul, șeful atelierului, îmi spune că cel mai potrivit să-mi vorbească despre activitatea tinerilor e maistrul Petre Coandă. Mai adaugă ceva șeful de atelier, care mă nedumerește cu totul: „Coandă e om cu experiență îndelungată, doar a împlinit suta..."

Întîlnirea cu maistrul Coandă îmi mărește nedumerirea. E un om scund, dar bine clădit, în puterea vîrstei. Nu arată să fi trecut de 50 de ani. Atunci ce o fi cu acea sută misterioasă? Îl întreb. Rîde maistrul, rîde directorul școlii profesionale care mă însoțește, mă dumiresc și încep să rîd și eu:

— Asta-i cît se poate de adevărat — îmi explică maistrul. Să facem socoteala împreună. Din 1948 pînă astăzi am pregătit în fiecare an cîte o serie de 8 sau 10 ucenici, la care trebuie adăugate promoțiile de prin '52—'54, cînd am scos anual serii de cîte 20 și 25 de muncitori. Asta face pînă acum peste 100.

— Și apoi după ce i-ai pregătit și au căpătat aripi, ce-au făcut? Încotro și-au luat zborul? — întreb. Ai ceva vești despre ei?

Se încruntă maistrul:

— Cum crezi adică dumneata? Că i-am pregătit așa de mîntuială și pe urmă, repede, am căutat să scap de ei? Te înșeli. I-am crescut pe toți pentru secția noastră.

Mă conduce prin fața strungurilor de mare precizie, a frezelor moderne, a bancurilor de ajustaj. Cînd trecem prin dreptul lor, tinerii pe care mi-i arată maistrul Petre Coandă ridică pentru cîteva clipe ochii, dau ochelarii pe frunte, salută cu căldură:

— Noroc bun, meștere!

— Asta-i Carol Dima, care a terminat școala în 1954 — mă lămurește maistrul Coandă.

Altă mașină, alt tînăr: „Ion Șerban, absolvent din 1955".

Îi cunosc apoi pe Ștefan Ene, care a terminat școala acum doi ani, pe Ion Marin, absolvent din 1957... Toți se numără printre muncitorii de frunte ai atelierului.

În fața unui strung la care lucrează un băietan cu înfățișare atletică, maistrul îmi face cunoștință cu cel mai tînăr dintre elevii lui deveniți muncitori:

— Ion Tudor. A terminat școala de abia acum cîteva luni.

Tînărul lucrează o serie de tarozi pentru filetul interior; lucrare de înaltă tehnicitate. Îl întreb ce salariu a realizat în medie pe aceste luni. Vreo 850 de lei. Apoi adaugă în chip de scuză: „sînt de abia la început".

Maistrul mă privește mustrător:

— Și dumneata care credeai că sînt dispus să dau din mînă asemenea șoimi!

Intervine și șeful atelierului:

— Trebuie să-l vedeți cînd vrem să-i mutăm vreunul dintre elevi în altă secție: se luptă pentru ei pînă în ultima clipă.

Două generații

Școala medie serală a uzinei este găzduită în niște clădiri scunde dar spațioase, chiar în fața porții principale. Voiam să aflu amănunte în legătură cu învățătura tinerilor muncitori, mai ales a celor care pînă acum cîțiva ani se gîndeau mai mult la petreceri și la plimbări decît la carte. În catalogul clasei a XI-a am dat însă peste un amănunt deosebit de interesant.

MIRCEA HERIVAN

(Continuare în pag. 2)

„Bazarul cărții pentru copii", este vizitat de mulți elevi.

Primul examen al îndemînării

Prima lucrare de control a ucenicilor din anul I este un eveniment deosebit în viața lor. Această lucrare prilejuiește verificarea deprinderilor de muncă acumulate de ucenici în cursul primelor luni de activitate într-o unitate de producție, arată seriozitatea cu care ei privesc sarcinile primite, dragostea lor pentru meserie.

Pentru ucenicii anului I „B" strungari pe care-i instruiesc în anul acesta, pregătirea lucrării de control — care are ca temă efectuarea unui dispozitiv pentru fixarea minimetrului — a constituit o perioadă de activitate maximă, plină de însuflețire. Ei au cercetat cu interes schița care indică procesul tehnologic de lucru, schiță aproape identică cu schițele folosite în uzină pentru această piesă. Schița cuprinde în partea de sus desenele piesei, în cele trei proiecții de bază și termenul de lucru: 15 ore. În partea de jos, schița cuprinde obișnuitele indicații: denumirea obiectului, scara de execuție, principalele piese din care este alcătuită lucrarea — respectiv urechea, nitul și placa de bază — materialul din care se execută, dimensiunile brute, numărul bucăților, observații.

Lucrarea are avantajul de a întruni principalele operații predate ucenicilor în cursul primului trimestru: trasarea, tăierea metalelor cu ferăstrăul, pilirea, găurirea, filetarea interioară și exterioară, îndoirea, nituirea manuală. Acum elevii au și început s-o efectueze. Pentru a-i ajuta, le-am pus la dispoziție — în afara explicațiilor, a desenelor de execuție generală și a indicațiilor cu privire la procesul tehnologic — o piesă finită executată de mine anterior pentru verificarea timpului de lucru. Executarea lucrărilor complexe dinaintea probei de control a definit și procesul tehnologic cel mai avantajos în raport cu utilajele pe care le posedă atelierul-școală.

O dată cu începerea lucrului le-am anunțat ucenicilor care vor fi criteriile pe baza cărora voi acorda notele pentru lucrarea de control. În primul rînd am subliniat, bineînțeles, necesitatea respectării dimensiunilor de execuție și a procesului tehnologic indicat. Pe același plan am pus însă și aprecierea metodelor de lucru întrebuințate de fiecare ucenic. Pentru a le stimula gîndirea creatoare le-am arătat ucenicilor că pot folosi metodele de lucru care li se par cele mai avantajoase, chiar dacă nu coincid cu metodele indicate în demonstrația practică. E limpede că nu poate fi vorba, însă, de metode care să schimbe radical condițiile anterioare de lucru, ci doar de metode privind distribuirea mai rațională a sculelor și dispozitivelor de lucru, de mici subtilități tehnice în prinderea piesei între bacurile menghinei, de ordinea cea mai avantajoasă de folosire a diferitelor tipuri de pile etc. Le-am arătat, de asemenea, ucenicilor că voi ține seama și de aspectul general al lucrărilor, de respectarea normei de lucru indicate, de corectitudinea transcrierii desenelor de execuție pe caietul de atelier.

Emoția și seriozitatea cu care ucenicii grupei pe care o instruiesc privesc lucrarea îmi dau certitudinea că această primă probă de măiestrie profesională a viitorilor muncitori va contribui la îmbunătățirea cunoștințelor lor, la înarmarea lor cu deprinderi de muncă disciplinată.

CEZAR NECHITA
maistru instructor la școala profesională a fabricii de rulmenți Bîrlad

O lecție la școala profesională de pe lîngă uzinele „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din Tîrgoviște.

UN MANUAL cu serioase deficiențe

Lucrarea „DESENUL GEOMETRIC ȘI PROIECTIV" de conf. univ. Virgiliu Ionescu, apărută anul acesta în Editura tehnică, este menită să servească drept manual pentru învățămîntul profesional și tehnic. Greutatea specifică a desenului tehnic în cadrul disciplinelor de specialitate predate în acest sistem de învățămînt, strînsa legătură a desenului tehnic cu practica pledează pentru oportunitatea apariției unui asemenea manual.

Așa cum se prezintă, însă, lucrarea ing. Virgiliu Ionescu nu răspunde cerințelor unui manual de desen, pentru că nu se referă clar la predarea cunoștințelor într-una din formele existente de școli (în prefață se afirmă că manualul este alcătuit pentru școlile medii tehnice), nu împletește logic cunoștințele, iar exemplele folosite adesori nu respectă riguros adevărul științific.

Programa de învățămînt pentru desenul tehnic prevede tratarea următoarelor teme: rechizitele de desen și scrierea, elemente de construcții geometrice, elemente de geometrie descriptivă. Acest fir li urmează și capitolele manualului. Legătura între capitole grupate în cadrul a trei secțiuni mari este însă deficitară, cu o logică insuficientă în expunere. Astfel, dacă în prima parte se vorbește despre felul cum se trasează o linie în desen și despre scriere, aceste noțiuni nu găsesc nici o aplicare în partea a doua și a treia a manualului. Cunoștințele despre spirale și curbe ciclicidale expuse în capitolul respectiv nu sînt justificate în nici un fel de vreo utilizare ulterioară a lor. Adesori nici măcar pe parcursul aceluiași capitol nu este păstrată succesiunea firească a noțiunilor. De exemplu, la pag. 101 și 102 se dau două reprezentări diametrice ale cubului, avînd înscrise în pătratele bazelor acestuia, cazuri în care nu se știe în legătură cu ceea ce a fost expus mai înainte sau cu ceea ce urmează.

Dar deficiențele de ordin metodic nu sînt singurele scăderi ale lucrării. În manual se fac uneori erori grave, care duc la înțelegerea greșită a elevilor. Astfel, autorul afirmă: „În cazul cînd desenul este executat după o anumită tehnică, cupiră denumirea de DESEN TEHNIC" (pag. 7 al. 3). Această este o definiție profund eronată. Deși și desenul artistic are o tehnică a sa!

Fără a dori să ne ocupăm de toate lucrările care privesc noțiunile de geometrie, abundă în special de inadvertențe științifice. De pildă, nici una din construcțiile geometrice și nici una din epurele de geometrie descriptivă nu e explicată în vreun fel în cadrul expunerii. Toate se prezintă ca niște rețete pe care elevul nu le va putea reține decît memorîndu-le.

Se continuă și aici pe linia formulării unor definiții simpliste, incomplete sau de-a dreptul greșite. Astfel la pagina 53 se afirmă că „urma lăsată de virful unui creion bine ascuțit pe suprafața unei hîrtii este un punct". Dar urma pe care o lasă un creion pe o hîrtie poate fi nu numai un punct, ci și o linie oricît de complicată, voim.

Se face confuzie între dreaptă și segment de dreaptă: de mai multe ori se cere „adevărata mărime a unei drepte" (pag. 165 și altele).

Se afirmă, de asemenea, că toate corpurile geometrice „se împart în două mari grupe și anume: poliedre și corpuri de rotație" (pag. 150), ignorîndu-se faptul că numeroase corpuri geometrice au caracteristici care nu permit situarea lor în nici una din aceste grupe. De exemplu nu se pot încadra în nici una dintre aceste grupe toate suprafețele reglate cu plan director cum sînt paraboloidul, conoidul etc.

Și alte noțiuni de geometrie sînt expuse la fel de neștiințific, sau prin generalizarea unor cazuri aparte. De exemplu, dacă secțiunea dreaptă într-o prismă este poligonul ce se obține tăind prisma cu un plan perpendicular pe muchii, această secțiune nu mai este posibilă în aceleași condiții la o piramidă. Totuși, în manual se vorbește despre o asemenea secțiune în piramidă (pag. 201). De asemenea nu totdeauna perspectiva unei sfere este un cerc — așa cum se afirmă în pag. 102, — ci numai într-un caz cu totul particular.

O altă curiozitate pe care o prezintă manualul este faptul că planele de proiecție sînt trasate, fără să se știe cu ce scop. La pag. 108 autorul spune „se desenează planele de proiecție pe hîrtie, dacă le considerăm ca fiind limitate de 4 axe, vom lua pe axa Ox ... pe axa Oz ... pe axa Oy ... dar pe axa Oy care face 45° cu orizontala vom lua ... etc. Din cele comentate mai sus rezultă că pentru planele de proiecție nu sînt necesare nici un fel de dimensiuni, fiind vorba numai de raportarea figurilor din spațiu la sistemul de plane perpendiculare între ele.

Pornind adesea de la premise nejuste, folosind date științifice incomplete sau incomplet științifice, autorul manualului desprinde concluzii cu totul false. Astfel cu privire la suprafețele desfășurabile, autorul scrie: „suprafețele laterale ale cilindrului și conului au putut fi desfășurate deoarece ele sînt rezultatul rotirii unei drepte în jurul unei axe de rotație" (pag. 218), iar mai departe: „în sferă, pe suprafața sa laterală, nu se poate așterne o dreaptă și din această cauză suprafața laterală a ei nu se poate așterne pe o suprafață plană". Se vede că autorul nu a ținut seama de teorema lui Chasles privitoare la suprafețele desfășurabile și nu cunoaște hiperboloidul de rotație, de exemplu, pe a cărui suprafață se poate așterne o dublă infinitate de drepte, fără ca suprafața să fie desfășurabilă.

O importantă deficiență a lucrării este utilizarea frecventă a unor denumiri necorespunzătoare, de multi scoase din uz, ca: „linial" în loc de liniar, „circumferențiar" în loc de compas. Se afirmă de asemenea că o anumită planșetă de tip A se face din „charentse". Folosirea unor asemenea termeni neștiințifici nu este permisă în cadrul unei lucrări didactice menite să transmită cunoștințe exacte și actuale elevilor.

Manualul vădește o concepție cu totul specială în ceea ce privește consultarea bibliografiei. De cele mai multe ori sînt reproduse identic desene din alte lucrări fără să se indice sursa. Astfel se reproduc peste 50 de figuri din cursul de desen al autorului sovietic S. Drujinin; alte zeci de figuri sînt luate din manualul de desen tehnic al Ministerului Învățămîntului apărut în 1961, ca și o bună parte din textul unor paragrafe. În cazul cînd autorul este constrîns să facă acest lucru, el este obligat să spună că este vorba de reproduceri și să indice sursa după care au fost reproduse.

Fără îndoială se resimte o nevoie acută de manuale didactice pentru învățămîntul profesional și tehnic, în special în domeniul desenului. Editura tehnică, în sarcina căreia revine în primul rînd redactarea acestor manuale, trebuie să asigure însă tuturor lucrărilor care apar o revizie competentă și aprofundată, atît din punct de vedere metodic cît și științific. Numai în felul acesta, cadrele didactice vor putea folosi manualul ca un ajutor de bază în predare, iar elevii și ucenicii își vor putea însuși în cadrul studiului individual cu ajutorul manualului, cunoștințe corecte și temeinice.

Prof. univ. MIHAI ST. BOTEZ

Producția complexă

Organizarea actuală a școlilor de meserii și agricole ca unități productive ridică în fața conducerilor acestor școli sarcina de a asigura o producție complexă, care să permită calificarea profesională a elevilor în cadrul executării unor lucrări de înaltă tehnicitate.

În legătură cu această problemă un redactor al „Gazetei învățămîntului" a avut o convorbire cu tov. Dumitru Hîncu, directorul școlii de meserii nr. 1 „Vasile Roaită" din Ploești. Redăm mai jos conținutul convorbirii.

ÎNTREBARE: Cum a izbutit școala de meserii „Vasile Roaită" să asigure o producție complexă?

RĂSPUNS: Ca urmare a hotărîrilor cu privire la profilarea învățămîntului profesional și tehnic, școala noastră a trecut la o formă superioară de organizare, după principiul școală-fabrică. Pregătirea profesională a elevilor, ca și utilajul de care dispunem ne permiteau realizarea unor sortimente complexe, adică a unor sortimente care să îmbine în executarea lor cît mai multe din operațiile de bază studiate de elevi și să permită în același timp utilizarea unei tehnologii înaintate.

Pentru a primi comenzi de asemenea lucrări am solicitat Ministerului Învățămîntului și Culturii să repartizeze școlii executarea unor utilaje pentru laboratoarele institutelor de învățămînt superior, utilaj și scule necesare politehnizării învățămîntului de cultură generală etc.

Un sprijin prețios în orientarea producției școlii către sortimente complexe am primit din partea sfatului popular orășenesc. Acesta a defalcat din planul său general de producție, pe baza cererii noastre, sortimente a căror realizare contribuie mult la pregătirea profesională a elevilor: prășitori, batoze manuale pentru porumb, centrifugă pentru faguri de miere, piese de schimb pentru utilajele întreprinderilor de construcții și drumuri. Planul nostru de producție cuprinde de asemenea comenzi executate pentru unele întreprinderi din regiunea Ploești.

Atelierele de producție ale școlii execută acum peste 100 de sortimente, dintre care menționăm, pentru caracterul lor deosebit de complex, mașinile de găurit de banc cu coloană, mașinile de găurit mici pentru atelierele școlilor de cultură generală, menghini paralele din fontă de 100 și 120 mm., strunguri paralele tip S.U. 2, sobe de gătit, dulapuri metalice, piese de schimb.

O grijă deosebită am acordat înființării de secții multiple în ramura metalurgiei grele, în care să se poată aplica materiei prime și semifabricatului toată gama de operații, pînă la finisare. În momentul de față, întregul ansamblu al lucrărilor primite este turnat, forjat și uzinat în școală.

Respectarea termenelor de livrare, a documentației tehnice, realizarea unor produse de calitate sporită, reducerea rebuturilor și a prețului de cost au făcut ca marca de fabricație a școlii noastre să se bucure de prestigiu. Numeroase întreprinderi se adresează acum cu încredere școlii pentru comenzi importante. De exemplu, numai pentru uzinele de îngrășăminte chimice și de acid sulfuric din Valea Călugărească atelierele noastre toarnă și prelucrează anual peste 200 tone fontă și metale neferoase. De asemenea, majoritatea pieselor de schimb necesare acestei fabrici sînt furnizate de noi.

ÎNTREBARE: Cum asigură școala condițiile necesare realizării planului de producție?

RĂSPUNS: Am alcătuit planul nostru de lucrări în funcție de posibilitățile care ne stăteau la îndemînă în privința utilajului, a materiei prime, a mîinii de lucru. Am trecut apoi, în cadrul unei consfătuiri de producție, la defalcarea planului pe secții, pe trimestre, luni și decade, iar maiștrii l-au defalcat, la rîndul lor, pe mașini, pe elevi și muncitori.

În baza planului de producție am întocmit planul de aprovizionare cu materiale și planul de investiții și de reparații capitale a utilajului. Unele materiale le procurăm direct din suprapormative sau prin schimb de materiale cu întreprinderile industriale sau celelalte școli de meserii.

Urmărirea realizării planului este o sarcină permanentă a conducerii școlii, a șefului de producție și a întregului aparat tehnic-administrativ al sectorului de producție.

ÎNTREBARE: În ce măsură ați putut defalca din planul de producție lucrări sau operații care să fie executate de către elevii din anul I în atelierele-școală?

RĂSPUNS: Comisiile metodice au luat în discuție această problemă de la începutul anului școlar și au sortat lucrări din planul de producție pe care le-au pus de acord cu programa școlară de instructaj practic. Astfel, în atelierul-școală de lăcătușărie, elevii din anul I au executat tăierea cu ferăstrăul și pilirea suprafețelor plane la bacuri pentru menghini de 100 de 120 mm. La secția tinichigerie s-au executat dulapuri metalice cu trei uși. Elevii au efectuat la această lucrare operații de tăiere cu ferăstrăul, de îndreptare, de găurire, de pregătire pentru sudare, de nituire, asamblare etc. La secția strungărie, maistru-instructor a folosit următoarea metodă: a reglat mașinile și a executat prima piesă prin demonstrație în fața elevilor. Apoi, sub directa lui supraveghere, elevii au executat axe în trepte, șaibe pentru polizor, roți de antrenare pentru polizor, bucșe din bronz, pinioane cilindrice din fontă și oțel, frezarea pe strung a bucșelor la menghini de 120 mm etc. La secția turnătorie fontă și neferoase o brigadă de elevi din anul I a executat formarea și turnarea de menghini paralele, plăcuțe pentru cuptoarele de prăjit pirită, conuri de viteză pentru mașini de găurit de banc, rame de canalizare, umeri de uzură pentru funiculare ș.a.

Pentru parcurgerea operațiilor de forjare la cald și rece prevăzute în programa de instruire la anul I am ales de asemenea din planul de producție o serie de lucrări mai simple: ciocane, nicovale, clești, foarfeci de tablă etc.

Pe măsură ce elevii își formează cunoștințe și deprinderi noi, le sînt repartizate progresiv operații tot mai complexe, pe baza principiului „producție prin instructaj".

Socotesc că mergînd mai departe pe linia pregătirii elevilor în cadrul executării unor lucrări complexe școlile de meserii cu durata studiilor de 4 ani vor asigura executarea de către elevii ultimului an a operațiilor de înaltă tehnicitate, astfel încît întregul proces tehnologic va fi realizat numai de elevi. Absolvenții școlilor de meserii pregătiți pentru producție pe un profil mai larg, corespunzător lucrărilor executate în diferite întreprinderi de interes local și de deservire a populației vor putea astfel face față cu succes tuturor cerințelor.

Ultima revizie la un lot de vagoane-cisterne fabricate la uzinele „23 August" pentru Republica Democrată Germană.

Clădirea școlii profesionale de pe lîngă uzinele „23 August".

EXPOZIȚIA cercurilor pedagogice

Zilele trecute a fost inaugurată la București, în incinta școlii de meserii din strada Galvani-Tei, o expoziție de lucrări didactice realizate de membrii cercurilor pedagogice pentru învățămîntul profesional și tehnic din orașele București, Ploești, Tîrgoviște, Brăila, Galați, Bacău, Suceava, Craiova etc.

Expoziția cuprinde numeroase aparate, machete, planșe și grafice. În cadrul ei sînt prezentate, de asemenea, numeroase planuri calendaristice, planuri de lecții, planuri de muncă ale diriginților și ale comitetelor de părinți, referate etc.

Un interes deosebit au stîrnit în rîndul vizitatorilor exponatele cercului pedagogic din Drăgășani. Numeroasele schițe, planșe și grafice expuse, caracterul viu și sugestiv al acestora, varietatea soiurilor de plante și legume, precum și bogatul material metodic prezentat de membrii acestui cerc ilustrează grăitor efortul lor în domeniul folosirii celor mai potrivite metode.

Valoroase sînt de asemenea lucrările prezentate de cercul pedagogic din Bacău. Din exponatele prezentate se mai reliefează, prin originalitatea și caracterul lor intuitiv, microscopul pentru determinarea tipurilor de filet, realizat de un colectiv de profesori și maiștri de la școala profesională „Clement Gotwald", macheta în secțiune care ajută la predarea principiilor de funcționare a locomotivei, realizată de cadrele didactice de la școala profesională „Grivița Roșie", machetele unor aparate și instalații electrice executate cu sprijinul ucenicilor și elevilor de la grupul școlar „Iosif Rangheț" precum și numeroasele lucrări prezentate de centrul școlar veterinar și de centrul școlar de construcții din București.

Cuprinzînd bogate aspecte privitoare la metodica instruirii practice a ucenicilor și elevilor, expoziția de material didactic reflectă puternic preocuparea profesorilor și maiștrilor instructori din învățămîntul profesional și tehnic pentru ridicarea nivelului muncii lor.

I. MOSCU

Sesiune de lecturi pedagogice

În vederea realizării unui larg schimb de experiență pentru îmbunătățirea învățămîntului profesional și tehnic, cabinetele metodice din București și Cluj organizează o sesiune de lecturi pedagogice.

Sesiunea se va desfășura în două etape. Prima etapă va avea loc între 26—30 mai 1959, la București și la Cluj. În etapa a II-a, pe țară, care se va desfășura între 25—30 octombrie 1959, se vor prezenta cele mai bune lucrări selecționate în prima etapă.

Pentru lecturile pedagogice pot trimite lucrări toate cadrele didactice și de conducere din învățămîntul profesional și tehnic, muncitori, maiștri și ingineri care se ocupă cu instruirea practică a ucenicilor și elevilor în producție, medici, părinți ai elevilor etc. Lucrările prezentate trebuie să oglindească o experiență personală în problemele actuale ale învățămîntului profesional și tehnic. Ele pot fi elaborate atît individual cît și în colectiv.

Cadrele didactice care doresc a prezenta lucrări în cadrul sesiunilor de lecturi pedagogice trebuie să comunice pînă la 31 decembrie a.c. cercului pedagogic în raza căruia se găsesc numele lor, școala și instituția la care lucrează ca și tema pe care doresc s-o trateze. Pe măsură ce vor fi elaborate lucrările se vor discuta și îmbunătăți în cadrul cercurilor pedagogice, după care vor fi trimise la cabinetele metodice respective.

Pentru orientare în vederea alegerii subiectului, cadrele didactice pot consulta recomandările de tematică elaborate de Ministerul Învățămîntului și Culturii și trimise tuturor cercurilor pedagogice ale învățămîntului profesional și tehnic din țară.

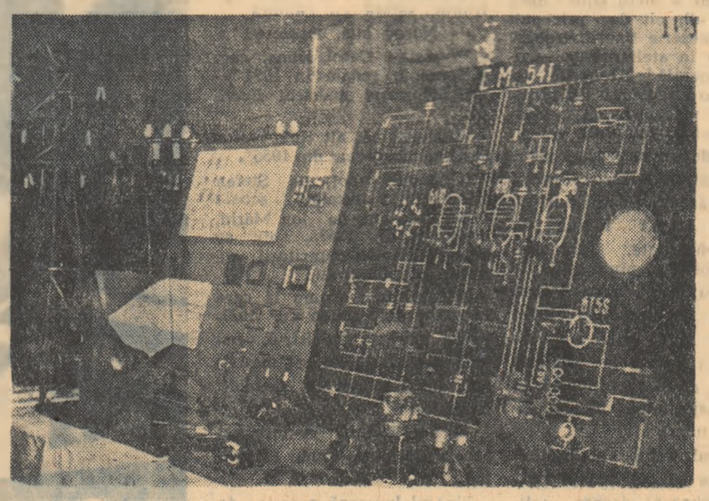

Un colț al expoziției de material didactic, în care sînt prezentate lucrări executate de profesorii, maiștrii și elevii grupului școlar „Iosif Rangheț" din București.

Un uriaș cu mii de inimi

(Urmare din pag. 1)

La litera T figurau doi Tănăsoiu: Ioan și Mihail.

— Sînt frați? — îl întreb pe director.

— Nu, Mihail este ucenic în anul III la școala profesională, iar Ioan e tatăl lui.

Exemplul acesta nu e izolat. În numeroase secții ale uzinei lucrează alături părinți și copii.

Stau de vorbă cu ajustorul Ion Itu de la secția aparataj. Are doi feciori și pe amîndoi i-a adus să lucreze alături de ei în uzină. Cel mai mare, tot Ion, după tradiție, e electrician la stația de amplificare. Gabriel, feciorul mai mic, urmează cursurile școlii profesionale.

— L-am luat aici în secție, alături de mine — îmi explică tatăl. Dacă vrea să devină ajustor, apoi să devină un muncitor de mîna întîi.

Pot să vă asigur, din cîte am văzut, că puțini meșteri sînt mai severi și mai exigenți decît Ion Itu. E doar în joc renumele familiei...

O discuție pedagogică la gura cuptorului rotativ și un record

În fața modelelor mari din lemn turnătorii pregătesc formele pentru o nouă șarjă. U. nui necunoscător, munca lor îi pare simplă: cu o rangă specială taseză pămîntul în modelele de lemn. Contrar aparențelor, însă, munca aceasta cere o deosebită pricepere. Pămîntul trebuie să pătrundă în fiecare colțișor al formei, pentru ca metalul topit să devină după răcire un bloc monolit, fără porozități. De munca turnătorilor-formari depinde realizarea uneia din cele mai importante sarcini ale industriei: reducerea prețului de cost, scăderea rebuturilor de turnătorie. Schimbînd necontenit procesul tehnologic, folosind tehnica cea mai înaintată, turnătorii-formari au reușit să toarne piese de dimensiuni tot mai mici, care necesită o prelucrare ulterioară redusă și aduc mari economii de material.

Șeful de echipă Vasile Tudorache și-a însușit de curînd, cu ajutorul unor specialiști sovietici, noi procedee de turnare. Mi le explică documentîndu-mă cu o serie de piese gata turnate după noile procedee.

Șeful cuptoarar anunță că e gata pentru a da o nouă șarjă. În răgazul acesta, cînd formarii cedează locul cuptorarilor, Vasile Tudorache mi-a ținut o adevărată prelegere de pedagogie despre calificarea ucenicilor în Uniunea Sovietică și în R. D. Germană, pe care a vizitat-o de curînd.

— Fiecare secție — îmi explică el — are un maistru special care se ocupă de activitatea ucenicilor. El trage la răspundere pe toți muncitorii și maiștrii care se ocupă de calificarea la locul de muncă. N-ar fi rău să existe și în uzina noastră, mai ales în secțiile unde lucrează mulți ucenici, un asemenea maistru.

Fără îndoială, n-ar fi rău. Deși, dacă toți muncitorii s-ar preocupa de calificarea ucenicilor așa cum se ocupă șeful de echipă Vasile Tudorache, maistrul răspunzător cu ucenicii n-ar avea prea multe de făcut.

— Vă rog să luați cu mine o prăjitură!

Nu, cîmpul de acțiune al reportajului nostru nu s-a deplasat. Sîntem tot la turnătorie. În dreptul bufetului ne-a ajuns din urmă un băiat înalt, în salopetă. Din partea lui vine invitația.

— Trebuie să primim — îmi spune directorul școlii. De obicei aceasta e tradiția primului salariu de muncitor. Dar el a fost mai grăbit...

Mi-l prezintă pe tînăr: Vasile Zamfirescu, ucenic turnător-formar. „A realizat luna aceasta un record. Pentru munca lui a primit 847 lei: și trebuie ținut seamă că încă nu a terminat școala, așa că salariul e calculat la categoria ucenicilor. De altfel și alți ucenici turnători formari — Valer Truică, Nicolae Rucăreanu, Gheorghe Cristescu — au cîștigat sume asemănătoare.

Comuniștii și viitorul

Dacă n-ar fi silueta masivă și scundă a transbordorului ai putea să crezi că te găsești într-un mare nod de cale ferată și nu în curtea uzinei, atît de mare este păienjenișul liniilor ferate și numărul vagoanelor pe care le vezi pretutindeni. Mă apropii de unul din șirurile de vagoane: sînt cisterne și vagoane de marfă cu mare capacitate. E o comandă pentru export. Pe fondul roșu strălucitor întîlnesc inscripții în limbi străine: CSR — Cehoslovacia; un șir de hieroglife și dedesubt China; EK — Grecia. Vagoanele lucrate de muncitorii uzinelor „23 August" și-au cucerit de mult faima peste hotare.

Revăd în minte imaginea locurilor acestora în anii de imediat după naționalizare. Rănile războiului, urmele sabotajului lui Malaxa se cunoșteau încă. Pe aceleași linii unde se îngrămădesc astăzi nesfîrșitele șiruri de vagoane întîlneai rămase locomotive stricate, carcasele ruginite ale unor vagoane de automotor...

Șeful secției de vagoane parcă îmi ghicește gîndul.

— A crescut uzina noastră asemeni uriașului din basme. Un uriaș cu mii de inimi. Căci creația, munca noastră de astăzi nu cer numai îndemînare. Cer să te dăruiești cu tot ce ai mai bun — gînduri, simțăminte.

Trec pe sub armătura vitoarelor vagoane către secția de motoare. Un muncitor mijlociu de stat, cu pomeții obrajilor proeminenți și căutătura ochilor pătrunzătoare, poartă o discuție animată cu șeful secției.

— Cît timp o să ne mai facă greutăți S.D.V.-ul? (inițialele acestea sînt, după cîte am aflat, denumirea prescurtată a serviciului de scule, dispozitive și verificare). Se comportă cu o mare neglijență. Vorbim despre calitate și ei dau drumul la lucrări necorespunzătoare. Ce fel de exemplu primesc din partea lor ucenicii și tineretul?

După ce și-a vărsat tot focul și a discutat amănunțit cu șeful secției măsurile care trebuiesc luate Negimedin Boran, loctiitorul secretarului organizației de partid din secția motoare, s-a declarat gata să mă însoțească și să-mi vorbească despre activitatea acestei secții-cheie a uzinei.

— Nu lucrează chiar atît de prost S.D.V.-ul, îmi explică el după ce ne îndepărtăm. Dar uneori mai greșesc și atunci trebuie să-i scuturăm serios. Expunerea tovarășului Gheorghiu-Dej cu privire la planul de stat pe anul 1959 ne-a arătat limpede lipsurile care mai frînează încă dezvoltarea unitară dintre întreprinderile noastre și care sînt sarcinile de viitor. Trebuie să reducem prețul de cost, să îmbunătățim productivitatea muncii folosind tehnica cea mai înaintată. Mai ales că lucrăm un produs care va duce renumele țării noastre și peste hotare: motoare de 450 C.P. pentru instalații petrolifere. Aceasta cere un deosebit simț de răspundere din partea fiecărui muncitor.

La multe din mașinile secției lucrează ucenici din anul III, pe care muncitorii îi supraveghează numai. Mă opresc în fața citorva strunguri: ucenicul Gheorghe Marin, unul dintre cei care lucrează singuri, îl are ca instructor pe comunistul Andrei Niță; tînărul fruntaș Nicolae Georgescu a învățat meserie de la comunistul Cristea Cibanu; Alexandru Ispas face progrese deosebite sub îndrumarea comunistului Constantin Nicolae.

Pretutindeni în secție și în uzină muncitorii și tehnicienii comuniști sînt în primele rînduri. Ei privesc către viitor și pregătesc făurari destoinici ai acestui viitor.

*

Părăsesc uzina o dată cu grupul masiv al celor care se îndreaptă spre școala serală. S'ntem în pragul solstițiului de iarnă și s-a întunecat de timpuriu. De la uzină pînă departe în zare, dincolo de uriașul stadion de unde răzbat aclamațiile iubitorilor de hochei pe gheață, s-au aprins luminile puzderie. Luminile noilor cartiere muncitorești: orașul uzinei. Orașul uriașului cu mii de inimi.

Cunoştinţe legate de realităţile locale

Predarea cunoştinţelor agricole în şcoliile de 7 ani trebuie să asigure nu numai înarmarea elevilor cu cunoştinţe despre problemele generale ale agriculturii, ci în primul rînd cunoaşterea de către aceştia a modului cum se pot obţine producţii agricole cît mai ridicate în condiţiile regiunii din care face parte şcoala, prin folosirea metodelor ştiinţifice înaintate şi a mecanizării muncilor agricole.

Respectarea acestei cerinţe de bază impune cadrelor didactice de specialitate o informare cît mai temeinică asupra condiţiilor menţionate. O asemenea informare se poate obţine prin stabilirea unei legături permanente a şcolii cu organele sau instituţiile agricole locale: secţia agricolă a sfatului popular raional sau regional, staţiunile experimentale ale institutelor de cercetări agricole sau zootehnice, şcolile agricole de diferite grade şi specialităţi, gospodării agricole de stat, staţiuni de maşini şi tractoare etc.

Ţinînd seama de faptul că prin secţia agricolă sfatul popular raional conduce şi coordonează activitatea agricolă a raionului pe linia directivelor date de forurile conducătoare ale statului, că specialiştii agronomi şi zootehnicieni de la secţia agricolă cunosc bine condiţiile locale (climă, sol, vegetaţie, condiţii social-economice etc.), putînd da indicaţii valabile asupra agrotehnicii specifice locale, este necesar ca prima legătură a şcolii pentru concretizarea problemelor legate de predarea diferenţiată a cunoştinţelor agricole să fie stabilită cu secţia agricolă raională.

Iată, de exemplu, o serie de elemente documentare care pot fi luate de la secţia agricolă raională şi care servesc direct pentru predarea lecţiilor, conform programei. Pentru clasa a V-a: tipurile zonale de sol din regiunea naturală în care se află şcoala, însuşirile fizico-chimice ale solurilor locale, lucrările solului cele mai indicate în condiţiile respective, îngrăşămintele necesare, asolamentele cele mai indicate, epocile de semănat. Pentru clasa a VI-a: plantele agricole şi soiurile selecţionate raionate pentru regiunea respectivă, indicaţii asupra culturii diferenţiate a cerealelor şi celorlalte plante agricole în condiţiile naturale locale, problemele ameliorării păşunilor din zonă. De asemenea, speciile şi rasele de animale raionate, problemele alimentaţiei animalelor, a adăposturilor etc. Pentru clasa a VII-a: speciile şi soiurile de pomi indicate a fi cultivate în regiune, metodele specifice de înfiinţare a livezilor de pomi, problemele viticulturii din regiune etc.

Cunoaşterea tuturor acestor probleme avînd o însemnătate deosebită în predarea diferenţiată a cunoştinţelor agricole în funcţie de condiţiile locale, se poate constata uşor importanţa unei permanente legături a şcolilor cu secţiile agricole raionale.

Foarte folositoare este şi legătura cu staţiunile experimentale ale institutelor de cercetări (Institutul de cercetări agronomice, Institutul de cercetări pentru cultura porumbului, Institutul horti-viticol, Institutul de cercetări zootehnice). Răspîndite în multe regiuni naturale, aceste staţiuni au rostul să cerceteze şi să experimenteze metodele cele mai bune de cultivare a plantelor agricole sau de creştere a animalelor. Tot în aceste staţiuni se creează soiurile selecţionate de plante şi se produce sămînţa respectivă, se urmăreşte ameliorarea raselor de animale. Aici profesorii care predau cunoştinţele agricole pot găsi indicaţii preţioase asupra problemelor agricole şi zootehnice specifice condiţiilor locale. De asemenea, tot de aici se pot procura mostre de seminţe şi îngrăşăminte pentru lucrările de laborator şi diferite seminţe selecţionate pentru a fi cultivate pe parcelele demonstrative de pe lotul şcolar. Staţiunile fiind încadrate cu specialişti de calificare înaltă şi înzestrate cu biblioteci documentare complete, pot da cadrelor didactice orice lămuriri sau instrucţiuni de specialitate.

O altă categorie de instituţii agricole la care şcolile săteşti pot găsi un sprijin real şi eficient o constituie şcoliile Ministerului Agriculturii, organizate pe grade de învăţămînt şi pe specialităţi (şcoli de agricultură, viticultură, pomicultură, zootehnie etc.). Într-adevăr, la aceste şcoli se predau aceleaşi capitole ale ştiinţelor agricole (agrotehnica, fitotehnica, legumicultura, pomicultura, viticultura, maşini şi unelte agricole etc.), care se predau şi în clasele V—VII ale şcoilor de cultură generală. Se vede, deci, cît de utilă este o colaborare între aceste şcoli, colaborare care se poate realiza prin schimb de experienţă, prin schimb sau împrumut de materiale didactice, de seminţe pentru lotul experimental, de material documentar, de unelte sau maşini agricole etc. Este bine ca profesorii care predau cunoştinţele agricole la clasele V—VII să păstreze o legătură permanentă cu colegii lor de la şcolile agricole, să le ceară sfaturi, să consulte lucrările şi revistele de specialitate pe care le au acestia şi care le pot ajuta mult în predarea lecţiilor, în efectuarea lucrărilor practice sau în organizarea lotului şcolar.

Ceva mai mult, în măsura în care permit timpul şi programul zilnic de activitate, ar fi indicat ca practica agricolă a elevilor din clasele V—VII să se efectueze, acolo unde este posibil, chiar pe terenurile şcolilor agricole, folosind uneltele şi materialele demonstrative agricole ale acsetora şi îndrumarea de specialitate a profesorilor respectivi. În felul acesta, practica elevilor s-ar desfăşura în condiţii mai bune şi cu rezultate didactice mai sigure.

Un sprijin larg pot găsi de asemenea profesorii de cunoştinţe agricole la gospodăriile agricole de stat, care au menirea de a fi centre de dezvoltare a agriculturii, de a produce seminţe selecţionate, animale de rasă, material săditor pomicol şi viticol, fiind, în acelaşi timp, exemple vii pentru ţărănimea muncitoare în ceea ce priveşte metodele ştiinţifice agricole de cultură mecanizată a pămîntului. Posibilităţile materiale ale gospodăriilor de stat le permit acestora să ajute şcoliile cu materiale documentare şi demonstrative, cu seminţe sau material săditor, cu diverse unelte etc. De asemenea, elevii pot efectua pe terenurile sau în creşcătoriile de animale ale gospodăriei de stat diferite aplicaţii practice, sub îndrumarea specialiştilor respectivi.

Totodată şcoliile trebuie să ţină o legătură strînsă cu staţiunile de maşini şi tractoare, în cadrul cărora se pot preda practic cunoştinţele privitoare la maşini şi la uneltele agricole prevăzute în programa clasei a VII-a.

Pentru stabilirea unor legături cît mai utile între şcoli şi instituţiile arătate mai sus este bine să se folosească mijloace variate. De exemplu, pentru a asigura ajutorarea şcoliilor de către secţia agricolă a sfatului popular este indicat ca aceasta să convoace pe profesorii care predau cunoştinţele agricole şi pe specialiştii secţiei agricole la o consătuire comună în cadrul căreia să se discute problemele agriculturii locale. La staţiunile experimentale agricole se pot organiza excursii sau vizite periodice, la şcoilile de agricultură schimburi de experienţă etc.

Problema esenţială în predarea lecţiilor de cunoştinţe agricole este legarea lor de viaţa şi de lupta oamenilor muncii de pe ogoare pentru a obţine producţii cît mai ridicate. Aceasta se poate realiza numai prin contactul permanent al şcolii cu realitatea înconjurătoare.

PETRE STĂNCULESCU

Se acordă atenţie învăţămîntului de partid

Pentru a se asigura un nivel ridicat învăţămîntului ideologic al cadrelor didactice cu sprijinul organelor de partid — într-o serie de raioane din regiunea Iaşi expunerile se ţin de către comuniştii care fac parte din colectivul catedrei de ştiinţe sociale de la Universitatea din Iaşi. Răspunzînd fiecare de cîte un raion, aceste cadre universitare ajută ca lecţiile şi seminariile să se desfăşoare la un nivel politic şi ştiinţific satisfăcător.

★

Propagandiştii cercurilor de învăţămînt ideologic al cadrelor didactice din Lupeni, regiunea Hunedoara, au hotărît să organizeze ore de consultaţii pentru cursanţi, în cadrul cărora dau învăţătorilor şi profesorilor lămuriri în problemele cele mai dificile, ajutîndu-i să le înţeleagă pe deplin.

Pedagogii pot studia materialul bibliografic în bibliotecile şcolare, la clubul minier din localitate sau la cabinetul de partid.

★

In cuprinsul raionului Snagov din regiunea Bucureşti au fost fixate în total cinci centre (Fierbinţi, Periş, Tîncăbeşti etc.) în care cadrele didactice din toate comunele şi satele raionului audiază expunerile pe teme ideologice şi aprofundează în seminarii problemele esenţiale desprinse din aceste expuneri.

Zilele trecute, la centrul Fierbinţi, tov. lector Pavel Voicu a vorbit cadrelor didactice pe tema: „Filozofia — concepţie despre lume. Materialismul şi idealismul, două linii fundamentale în filozofie". După expunere a urmat seminarizarea lecţiei precedente, pedagogii dovedind interes pentru studierea problemelor ideologice.

CONSTRUCŢII ŞCOLARE

mai multe, mai bune şi mai ieftine

(Urmare din pag. 1)

În ceea ce priveşte construcţiile efectuate prin posibilităţi locale, deşi s-a arătat necesitatea îmbinării fondurilor centrale cu fondurile locale, acest lucru nu s-a realizat într-o măsură satisfăcătoare, din care cauză unele construcţii începute pe plan local au stagnat din lipsa de materiale-cheie. De aceea, pe lîngă măsura luată de partid şi guvern ca o parte a fondurilor destinate construcţiilor şcolare să fie repartizate în materiale de bază, este nevoie ca organele locale să îmbine mai just fondurile centrale cu cele locale şi să sprijine cu astfel de materiale construcţiile începute prin contribuţie voluntară.

Paralel cu folosirea mai largă a posibilităţilor locale şi ieftinirea construcţiilor şcolare se impune şi necesitatea unei mai judicioase folosiri a fondurilor acordate de stat, în special o mai judicioasă amplasare a construcţiilor. Trebuie să se construiască localuri noi de şcoală acolo unde este neapărată nevoie şi unde există populaţie şcolară în creştere şi nu aşa cum s-a făcut în satul Comana, raionul Rupea, unde s-a construit o şcoală cu şapte săli de clasă cu mari cheltuieli, fără ca în localitate să existe un număr mare de elevi şi unde localul este folosit numai o jumătate de zi.

Este nevoie totodată ca organele de învăţămînt să propună construirea de localuri de şcoli concomitent cu blocurile de locuinţe ce se ridică în cartierele noi.

Dar extinderea spaţiului de şcolarizare se poate realiza nu numai prin construcţii noi, ci şi printr-o mai justă distribuire a localurilor existente şi prin preluarea fostelor localuri de şcoli care au primit altă destinaţie, aşa cum prevede Hotărîrea Consiliului de Miniştri în această problemă.

Îmbunătăţirea bazei materiale a învăţămîntului trebuie să corespundă dezvoltării acestuia şi orientării actuale a şcolii noastre, să asigure generalizarea învăţămîntului de 7 ani. Sarcina de a da tineretului o pregătire multilaterală, de a se realiza o mai strînsă legătură între şcoală şi viaţă cere noilor construcţii şcolare să răspundă şi altor cerinţe. Acolo unde se construiesc localuri mai mari pentru şcolile de 7 ani şi medii, pe lîngă sălile de clasă necesare trebuie să se prevadă încăperi corespunzătoare pentru laboratoare, pentru biblioteci, ateliere şcolare şi săli de gimnastică. Fără îndoială că şi la construirea acestora se pot găsi soluţii economicoase. De exemplu, se pot construi săli de gimnastică şi ateliere independente de localurile existente şi care să deservească mai multe şcoli apropiate. Aşa a fost rezolvată această problemă la şcoala medie „I. L. Caragiale" din Bucureşti, a cărei sală de gimnastică este folosită şi de şcolile apropiate, sau în cazul atelierelor şcolare din raionul Gh. Gheorghiu-Dej, care deservesc mai multe şcoli. Bineînţeles că în aceste condiţii se poate realiza şi o mai bună înzestrare a acestor anexe şi o mai judicioasă folosire a lor.

Eforturile statului nostru pentru intensificarea ritmului de construcţii şcolare trebuie să fie însoţite de o largă campanie de construcţii prin posibilităţi locale şi contribuţia voluntară a cetăţenilor. Un sprijin însemnat în această direcţie pot aduce organele de îndrumare şi control, care au datoria să considere drept sarcină importantă a lor urmărirea felului cum se execută construcţiile şcolare şi cum sînt folosite fondurile alocate. La rîndul lor, cadrele didactice trebuie să mobilizeze pe părinţi şi pe elevi de a participa voluntar la executarea construcţiilor, de a sprijini transportul şi procurarea materialelor prin posibilităţi locale, de a recupera materiale de construcţie prin demolări de localuri degradate. De asemenea, ele trebuie să manifeste o grijă deosebită la transformările ce se execută la localurile existente, pentru ca acestea să nu se facă în dauna spaţiului de şcolarizare.

Realizarea unor construcţii şcolare mai bune şi mai ieftine este legată şi de buna păstrare şi gospodărire a acestora. Elevii noştri trebuie să fie convinşi că localurile în care ei învaţă sînt un bun al poporului, făcute cu multe străduinţi, de aceea trebuie să le preţuiască şi să le păstreze cu grijă.

Prin construirea mai multor localuri de şcoli, prin ieftinirea construcţiilor şi prin găsirea unor soluţii cît mai potrivite vom putea asigura învăţămîntului nostru o bază materială corespunzătoare pentru pregătirea multilaterală a omului societăţii socialiste.

Instantanee dintr-o şcoală

PRIMUL SOSIT

Ora 7 dimineaţa, la şcoala medie din Mărăşeşti. Elevii n-au început a veni încă. Pe culoarele lungi, ecoul paşilor sună strident. Mă conduce portarul. Deschidem o uşă, apoi alta. În cancelarie, în clasă, sobele sînt încălzite, totul străluceşte de curăţenie.

Deodată, aud paşi coborînd pe scară dinspre clasele care se află la etaj. Mă întorc.

— Pe cine căutaţi? sînt întrebat.

— Aş vrea să vorbesc cu tovarăşul director... La ce oră îl pot găsi?

Omul din faţa mea zîmbeşte. E chiar directorul — primul pedagog sosit în şcoală.

DE CE?

Oră de citire la clasa a IV-a „B". Înafară de faptul că elevii citesc şi povestesc frumos, ei răspund bine atunci cînd li se pun întrebări referitoare la conţinutul lecţiei. Cum se explică acest lucru?

Răspunsul l-am aflat atunci cînd s-a trecut, în continuare, la lecţia nouă. În cursul predării, învăţătoarea nu lasă nimic neexplicat, nejustificat: „De ce mama lui Ştefan cel Mare îi spunea lui Ştefan să se întoarcă la luptă? Oare nu-şi iubea fiul?" „De ce moldovenii, care erau puţini la număr, au reuşit să înfrîngă oastea turcească, mult mai numeroasă?" etc.

Tovarăşa învăţătoare a comis totuşi o greşeală în predare. În dorinţa de a arăta celor care asistau la lecţie că elevii pot citi bine un text chiar şi la prima lectură, ea a omis citirea model şi a trecut direct la citirea pe fragmente de către elevi.

Întrucît tovarăşa învăţătoare ştie prea bine că orice lecţie este destinată elevilor şi nu celor care asistă la ea, o întrebăm la rîndul nostru: de ce nu a ţinut seama de acest lucru?

„CU MUZICA"

Profesorii şi elevii sînt la cursuri. Peste tot domneşte liniştea. Doar dintr-o singură clasă răzbat pînă la cancelarie glasuri în octavă:

— Şi eu, tovarăşe profesor!

— Ascultaţi-mă şi pe mine!

— Tăceţi, mă! Liniştee! (protestul este al unui elev).

În recreaţie am aflat că „muzica" aceasta venea dintr-o clasă la care se făcea verificarea cunoştinţelor la muzică.

Ce vreţi! Într-o asemenea împrejurare profesorul a socotit că-i poate lăsa pe elevi să-şi pună în valoare „calităţile vocale".

CUM A FOST POSIBIL

În referatul prezentat la ora educativă de o elevă din clasa a VI-a „A" s-au strecurat o serie de greşeli de conţinut.

Cum a fost posibil acest lucru?

Tovarăşa Maria Dosoftei, diriginta clasei, nu a văzut referatul înainte de a fi prezentat în faţa elevilor. Şi mai grav este că ea nu a sesizat greşelile şi nu a făcut îndreptările cuvenite nici în timpul orei.

OGLINDĂ FIDELĂ

Cercetînd catalogul clasei a IX-a constaţi că la ştiinţele naturale nu este nici un elev căzut. „O fi indulgentă profesoara", te gîndeşti.

În clasă, însă, văzînd cît de frumos răspund elevii şi cum predă profesoara, îţi dai seama că situaţia din catalog se explică nu prin indulgenţă, ci prin calitatea lecţiilor ţinute, prin exigenţa manifestată de profesoară faţă de sine şi faţă de elevi.

Catalogul este, în acest caz, o oglindă fidelă.

„PUNCTUALITATE"

Cu o precizie de cronometru, tovarăşa profesoară Strugaru iese de la oră exact la 8 şi 30 de minute — adică tocmai cînd clopoţelul sună... de intrare.

DACĂ...

Deşi părinţii ei locuiesc la Adjud (unde există şcoală medie), eleva I. C. din clasa a X-a urmează cursurile la şcoala din Mărăşeşti. Iată explicaţia pe scurt: În anul trecut, fiind la şcoala din Adjud, această elevă a rămas corigentă la matematică. Ce şi-a zis ea? „Să mă mut la altă şcoală, poate că acolo voi avea mai mult noroc".

Aşa şi-a zis eleva. Dar părinţii — ei nu au avut nimic de zis? Nu. „Dacă aşa vrea fata..." La rîndul ei, conducerea şcolii din Mărăşeşti a acceptat înscrierea: „Dacă asta este dorinţa părinţilor..."

Acum eleva I. C. face naveta. Pleacă dimineaţa de acasă şi, pentru că nu are tren la o oră potrivită, se întoarce doar către seară. Abia dacă-i rămîne timp să se mai uite puţin peste lecţiile pentru a doua zi. Rezultatul: pe primul trimestru ea este căzută nu la o singură materie, ci la trei.

POSIBILITAŢI EXISTA, DAR...

La şcoala medie din Mărăşeşti urmează cursurile un număr apreciabil de elevi care, fiind din satele apropiate, fac naveta sau locuiesc la gazde. În aceste condiţii, înfiinţarea unui internat sau cel puţin a unei cantine este absolut necesară. Conducerea şcolii nu s-a preocupat însă îndeajuns de acest lucru.

În clădirea şcolii se află, printre altele, o cameră cu instalaţie pentru bucătărie şi o sală de mese. La rîndul său, secţia de învăţămînt şi cultură a raionului Panciu dispune de vesela necesară. Dar nimeni nu s-a gîndit să înfiinţeze o cantină şcolară la Mărăşeşti. De asemenea, dacă s-ar depune toate diligenţele, în localitate s-ar putea găsi o clădire care să fie afectată şcolii pentru internat.

Posibilităţi există, dar...

CALENDARUL E DE VINA

În biroul său, directorul cercetează corespondenţa sosită cu ultima poştă. Printre hîrtii se află şi o adresă a secţiei de învăţămînt şi cultură a raionului Panciu, prin care i se comunică şcolii cum se va desfăşura comemorarea zilei de 13 Decembrie. Calendarul de pe birou arată însă că ne aflăm în 15 decembrie.

Cine e vinovat că adresa a sosit cu întîrziere? Bineînţeles că vinovatul nu poate fi decît... calendarul.

★

E seară. La şcoala medie din Mărăşeşti luminile se sting una cîte una. Ziua de muncă s-a încheiat.

În faţa uşii, la ieşire, directorul se opri pe gînduri.

— Îmi dau seama — mai avem încă multe lipsuri, îmi spuse el.

Din tonul lui am înţeles că nu era o consolare, ci un angajament.

N. ALEXE

PROGRAMA DE ISTORIA R. P. R.
pentru clasa a VII-a (continuare)

EPOCA MODERNĂ (de la revoluţiile burgheze din anul 1848 pînă la victoria Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie) — 12 ore

1. REVOLUŢIILE DIN ANUL 1848 ÎN ŢĂRILE ROMÎNE — 3 ore

A. Mişcarea revoluţionară din Moldova — 1 oră

a. Situaţia internaţională a ţărilor române la mijlocul sec. XIX; izbucnirea revoluţiilor din anul 1848 în Europa.

b. Situaţia social-economică şi politică din ţările române în preajma revoluţiei din anul 1848: dezvoltarea manufacturilor şi comerţului; situaţia claselor sociale; accentuarea luptei maselor şi a burgheziei împotriva regimului feudal şi a asupririi naţionale.

c. Mişcarea revoluţionară din Moldova: cauzele ei; forţele sociale participante; programul adunării de la Iaşi; frămîntările ţărăneşti; înăbuşirea mişcării; caracterul ei limitat.

d. „Dorinţele partidei naţionale din Moldova" — programul revoluţionar al burgheziei moldovene.

B. Revoluţia din Ţara Românească — 1 oră

a. Cauzele revoluţiei; pregătirea ei; forţele sociale participante.

b. Desfăşurarea revoluţiei: programul ei; adunarea de la Islaz; acţiunile revoluţionare de la Bucureşti şi Craiova; guvernul revoluţionar; principalii conducători ai revoluţiei (poziţia lor de clasă); rolul lui Nicolae Bălcescu); compromiterea contrarevoluţionare şi înăbuşirea lor ca urmare a acţiunii hotărîte a maselor populare; problema agrară — comisia proprietăţii; trădarea revoluţiei de către majoritatea burgheziei; intervenţia turcilor şi înfrîngerea revoluţiei.

c. Caracterul burghezo-democratic al revoluţiei de la 1848 din Ţara Românească; însemnătatea revoluţiei.

C. Revoluţia din Transilvania — 1 oră

a. Cauzele revoluţiei: asuprirea socială şi naţională în Transilvania; frămîntările moţilor; accentuarea luptei ţărănimii şi burgheziei române pentru drepturi social-politice.

b. Desfăşurarea revoluţiei: curentele din sînul revoluţiei; însemnătatea adunării de la Blaj; programul revoluţiei; luptele moţilor; rolul lui Avram Iancu; lupta lui Nicolae Bălcescu şi a lui Eftimie Murgu pentru unirea forţelor revoluţionare române şi maghiare; înfrîngerea revoluţiei.

c. Însemnătatea, urmările şi învăţămintele revoluţiei din anul 1848 în ţările române.

2. UNIREA MOLDOVEI CU ŢARA ROMÎNEASCĂ — FORMAREA STATULUI NAŢIONAL ROMÎN — 1 oră

a. Necesitatea formării statului naţional român; forţele sociale unioniste (intensificarea luptei patriotice a poporului pentru unire şi independenţă); atitudinea marilor puteri (hotărîrile Congresului de la Paris).

b. Unirea Moldovei cu Ţara Românească; divanurile ad-hoc (caracterul şi însemnătatea hotărîrilor adoptate); Convenţia de la Paris. Înfăptuirea Unirii — dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza; rolul activ al maselor populare.

c. Însemnătatea unirii principatelor: formarea statului naţional român; lărgirea pieţii interne; întărirea luptei poporului pentru reforme şi independenţă.

3. DEZVOLTAREA ROMÎNIEI ÎNTRE ANII 1859—1866. DOMNIA LUI AL. I. CUZA — 1 oră

a. Lupta pentru consolidarea Unirii (1862); întărirea situaţiei internaţionale a României.

b. Principalele reforme; accentuarea luptei maselor pentru reforme; secularizarea averilor mînăstireşti; statutul lui Cuza; legea agrară din anul 1864 (caracterul ei limitat; însemnătatea ei pentru dezvoltarea capitalismului); legea instrucţiunii din 1864; caracterul burghez şi importanţa reformelor înfăptuite de Cuza—Kogălniceanu.

c. Politica externă: slăbirea dependenţei României faţă de imperiul otoman; legăturile cu Transilvania; sprijinirea luptei popoarelor vecine pentru libertate; relaţiile cu Franţa, Rusia şi Austria.

d. Detronarea lui Cuza de către monstruoasa coaliţie şi întronarea dinastiei reacţionare prusace; însemnătatea domniei lui Alexandru Ioan Cuza.

4. RĂZBOIUL PENTRU INDEPENDENŢĂ — 1 oră

a. Necesitatea cuceririi independenţei naţionale; atitudinea claselor sociale; situaţia internaţională (lupta popoarelor balcanice pentru libertate; izbucnirea războiului ruso-turc); înţelegerea cu Rusia; proclamarea independenţei de stat a României — 9 mai 1877.

b. Desfăşurarea războiului ruso-româno-turc: principalele lupte; contribuţia importantă a armatei române la înfrîngerea Turciei; frăţia de arme româno-rusă; sprijinul frăţesc acordat de poporul român poporului bulgar în lupta pentru cucerirea libertăţii sale naţionale.

c. Încheierea păcii (hotărîrile păcii de la San Stefano şi ale Congresului de la Berlin); importanţa cuceririi independenţei pentru dezvoltarea ţării noastre.

5. DEZVOLTAREA ROMÎNIEI DE LA RĂZBOIUL PENTRU INDEPENDENŢĂ PÎNĂ LA PRIMUL RĂZBOI MONDIAL (1878—1914) — 3 ore.

A. Dezvoltarea social-economică; începutul mişcării muncitoreşti — 1 oră

a. Viaţa economică. Dezvoltarea industriei, căilor de comunicaţie, agriculturii, comerţului şi băncilor; pătrunderea capitalului străin; legăturile economice cu Transilvania.

b. Viaţa socială. Clasele sociale; accentuarea exploatării capitaliste. Începutul mişcării muncitoreşti: formarea şi dezvoltarea proletariatului industrial în ţara noastră; formarea conştiinţei lui de clasă; primele organizaţii muncitoreşti; cercurile socialiste; pătrunderea marxismului în mişcarea muncitorească din ţara noastră („Contemporanul"); primele greve muncitoreşti (1888). Răscoala ţărănească din anul 1888.

B. Situaţia politică din Romînia între anii 1878—1914; dezvoltarea mişcării muncitoreşti — 1 oră

a. Viaţa politică: partidele politice burghezo-moşiereşti; întărirea regimului burghezo-moşieresc; dinastia de Hohenzollern — instrument al regimului reacţionar burghezo-moşieresc.

b. Dezvoltarea mişcării muncitoreşti la sfîrşitul sec. XIX şi începutul sec. XX: influenţa Internaţionalei a II-a; crearea Partidului Social-Democrat al Muncitorilor din Romînia; importanţa lui; trădarea „generosilor"; înfiinţarea sindicatelor — I. C. Frimu; influenţa revoluţiei populare din Rusia; refacerea partidului social-democrat.

c. Politica externă: alianţa cu Germania şi Austro-Ungaria; poziţia României faţă de războaiele balcanice; pacea de la Bucureşti; atitudinea justă a mişcării muncitoreşti faţă de războaiele balcanice; activitatea lui Ştefan Gheorghiu.

C. Răscoala ţăranilor din anul 1907 — 1 oră.

a. Cauzele răscoalei: lipsa de pămînt şi de drepturi a ţărănimii; exploatarea nemiloasă; influenţa revoluţiei populare din Rusia.

b. Desfăşurarea răscoalei: izbucnirea şi desfăşurarea răscoalei în Moldova; luptele de la Botoşani şi Iaşi; fraternizarea muncitorilor cu ţăranii la Paşcani şi Galaţi; desfăşurarea răscoalei în Muntenia şi Oltenia; înăbuşirea sîngeroasă a răscoalei de către regimul burghezo-moşieresc.

c. Atitudinea mişcării muncitoreşti faţă de răscoala ţăranilor.

d. Răsunetul, însemnătatea şi învăţămintele răscoalei ţărăneşti din anul 1907.

6. DEZVOLTAREA TRANSILVANIEI ÎNTRE ANII 1849—1914 — 1 oră

a. Dezvoltarea social-economică: dezvoltarea industriei, căilor de comunicaţie, comerţului şi băncilor; întărirea capitalismului în agricultură; dezvoltarea legăturilor cu Romînia; clasele sociale; întărirea burgheziei române, săseşti şi maghiare; ascuţirea luptei de clasă; începutul mişcării muncitoreşti (primele asociaţii muncitoreşti; apariţia sindicatelor).

b. Situaţia social-politică: absolutismul habsburgic după revoluţia din anii 1848—1849; dualismul austro-ungar (caracterul lui reacţionar şi de clasă; accentuarea asupririi sociale şi naţionale în statul burghezo-moşieresc austro-ungar; legea naţionalităţilor; ascuţirea luptei sociale şi naţionale; întărirea mişcării muncitoreşti (partidul social-democrat); ecoul războiului de independenţă în Transilvania; lupta maselor populare şi burgheziei româneşti pentru drepturi social-politice şi pentru unirea cu Romînia (partidul naţional român, Memorandum-ul); poziţia de clasă a burgheziei în problemele sociale şi naţionale.

7. ROMÎNIA ÎN TIMPUL PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL — 1 oră

a. Caracterul imperialist al primului război mondial.

b. Neutralitatea Romîniei (cauzele şi caracterul ei); intrarea Romîniei în războiul mondial (cauzele şi caracterul imperialist al participării la război); lupta clasei muncitoare împotriva războiului imperialist.

c. Desfăşurarea războiului: ofensiva armatei române în Transilvania şi în Dobrogea; contraofensiva trupelor germane, austro-ungare, bulgare şi turceşti; retragerea în Moldova; situaţia grea a populaţiei în teritoriul ocupat de germani şi în Moldova; refacerea armatei române; victoriile de la Oituz, Mărăşti şi Mărăşeşti; eroismul armatei române, ajutorul armatei ruse; importanţa bătăliei de la Mărăşeşti.

d. Victoria Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie; influenţa ei asupra mişcării revoluţionare internaţionale şi asupra desfăşurării războiului mondial imperialist.

e. Sfîrşitul războiului: încheierea păcii separate (caracterul ei înrobitor); unirea Transilvaniei cu Romînia — încheierea procesului de formare a statului naţional român, în condiţiile dezmembrării imperiului austro-ungar ca urmare a creşterii puternice a luptei revoluţionare şi a înfrîngerilor militare; tratatele de pace.

8. DEZVOLTAREA CULTURII ÎNTRE ANII 1848—1918 — 1 oră

a. Dezvoltarea învăţămîntului: lărgirea învăţămîntului primar şi secundar în Romînia veche şi în Transilvania; dezvoltarea învăţămîntului superior; caracterul de clasă al învăţămîntului; analfabetismul.

b. Dezvoltarea ştiinţei şi tehnicii: ştiinţele naturale (Gr. Cobîlcescu, Gr. Antipa, Gh. Munteanu-Murgoci); medicina (C. Davilla, V. Babeş, I. Cantacuzino); chimia (P. Poni, C. I. Istrati); fizica şi mecanica (Tr. Vuia, A. Vlaicu); matematica (I. Bolyai; S. Haret, Tr. Lalescu); istoria (B. P. Haşdeu, A. D. Xenopol, I. Bogdan); agrobiologia (Ion Ionescu de la Brad).

c. Dezvoltarea literaturii: M. Eminescu, V. Alecsandri, I. Creangă, I. L. Caragiale, G. Coşbuc, I. Slavici, Al. Vlahuţă, D. Th. Neculuţă, C. Hogaş, B. Delavrancea, M. Sadoveanu, C. Dobrogeanu-Gherea, G. Ibrăileanu, rolul „Astrei" în Transilvania.

d. Dezvoltarea artelor: pictura (Th. Aman, N. Grigorescu, I. Andreescu, St. Luchian, O. Băncilă); sculptura (Ion Georgescu, Ionescu Valbudea); arhitectura (I. Mincu, Petre Antonescu); muzica (C. Porumbescu, G. Enescu).

e. Dezvoltarea presei; apariţia presei muncitoreşti în ţara noastră.

f. Influenţa mişcării muncitoreşti asupra culturii. Însemnătatea dezvoltării culturii pentru progresul social-politic al poporului nostru.

EPOCA CONTEMPORANĂ (de la victoria Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie pînă astăzi) — 12 ore

1. Romînia de la Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie pînă la 23 August 1944 — 5 ore

1. ROMÎNIA ÎN PERIOADA AVÎNTULUI REVOLUŢIONAR (1917—1922); FORMAREA P.C.R. — 1 oră

a. Însemnătatea istorico-mondială a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie (începutul unei noi ere în istoria omenirii — era victoriei orînduirii socialiste şi a pieirii inevitabile a capitalismului).

b. Situaţia internaţională a Romîniei la sfîrşitul războiului mondial.

c. Situaţia social-economică şi politică din Romînia după război; lupta maselor populare împotriva regimului burghezo-moşieresc (reforma agrară; caracterul de clasă şi urmările ei).

d. Avîntul revoluţionar în Romînia; dezvoltarea mişcării muncitoreşti; lupta muncitorilor tipografi şi masacrul din Piaţa Teatrului Naţional; greva generală din anul 1920 (însemnătatea ei).

e. Formarea Partidului Comunist din Romînia — conducătorul luptei revoluţionare a claselor muncitoare şi a întregului popor muncitor din ţara noastră; importanţa istorică a formării P.C.R.; crearea Uniunii Tineretului Comunist.

2 ROMÎNIA ÎNTRE ANII 1923—1933; MARILE LUPTE MUNCITOREŞTI DIN ANUL 1933 — 2 ore

A. Situaţia social-economică şi politică a Romîniei între anii 1923 — 1933 — 1 oră.

a. Redresarea temporară a economiei între anii 1923—1929; situaţia maselor populare; Constituţia burghezo-moşierească din 1923; ilegalizarea P.C.R.

b. Criza economică dintre anii 1929—1933; urmările ei (accentuarea caracterului reacţionar al politicii regimului burghezo-moşieresc; mizeria claselor muncitoare, a ţărănimii şi a micilor funcţionari; înfeudarea economică şi politică a Romîniei faţă de capitalul străin de către burghezie şi moşierime; accentuarea politicii antisovietice a regimului burghezo-moşieresc).

B. Lupta clasei muncitoare, sub conducerea P.C.R., împotriva reacţiunii burghezo-moşiereşti între anii 1929—1933 — 1 oră,

a. Greva minerilor de la Lupeni; apariţia „Scînteii"; Congresul al V-lea al P.C.R. — însemnătatea lui pentru dezvoltarea luptei revoluţionare în ţara noastră.

b. Marile lupte muncitoreşti din anul 1933; conducerea luptelor muncitoreşti de către P.C.R.; Comitetul central de acţiune pe ţară, în frunte cu tov. Gheorghe Gheorghiu-Dej; greva din 2 februarie; luptele muncitorilor petrolişti; eroicele lupte ale ceferiştilor din 13—16 februarie 1933; procesul conducătorilor luptelor muncitoreşti din 1933; însemnătatea istorică a marilor lupte muncitoreşti din anul 1933.

3. ROMÎNIA ÎN PERIOADA FASCIZĂRII ŞI A DICTATURII FASCISTE (1934—1941) — 1 oră.

a. Situaţia economică după anii de criză; întărirea monopolurilor, îmbogăţirea burgheziei, moşierimii şi chiaburimii pe seama maselor populare.

b. Pregătirea şi instaurarea regimului fascist în Romînia; politica de fascizare a ţării şi de pregătire a războiului antisovietic; mişcarea legionară — expresia cea mai reacţionară a regimului burghezo-moşieresc şi instrument al imperialismului fascist german; dictatura regală (caracterul ei de clasă); dominaţia Germaniei hitleriste asupra ţării noastre; dictatul fascist de la Viena; dictatura legionaro-antonesciană (intensificarea terorii anticomuniste şi a pregătirilor pentru războiul antisovietic).

c. Lupta maselor populare, condusă de P.C.R., împotriva fascizării ţării, a dictaturilor fasciste şi a politicii antisovietice; mobilizarea tuturor forţelor progresiste în lupta antifascistă; asociaţiile şi ziarele democratice.

d. Dezvoltarea culturii între cele două războaie mondiale: lupta P.C.R. pentru demascarea şi combaterea culturii decadente burgheze şi pentru promovarea culturii progresiste, legată de interesele şi lupta maselor populare; ştiinţa (matematica — G. Ţiţeica, D. Pompei; ştiinţele naturale — L. Mrazec, E. Racoviţă; geografia — G. Vîlsan; istoria — V. Pîrvan, N. Iorga; medicina — Gh. Marinescu, C. I. Parhon); literatura (M. Sadoveanu, T. Arghezi, L. Rebreanu, Cezar Petrescu, Al. Sahia, A. Toma); artele (pictura — Ressu, Tonitza, Steriade, Iser; sculptura — Paciurea, Stork, Brîncuşi; muzica — G. Enescu).

4. ROMÎNIA ÎN TIMPUL RĂZBOIULUI CRIMINAL ANTISOVIETIC — 1 oră

a. Dictatura militaro-fascistă — dictatura teroristă faţişă a celor mai reacţionare cercuri ale burgheziei şi moşierimii; sprijinirea dictaturii militaro-fasciste de către Partidul Naţional Ţărănesc şi Partidul Naţional Liberal; înfeudarea completă a Romîniei de către Germania hitleristă (transformarea ţării noastre în bază de atac împotriva Uniunii Sovietice); participarea Romîniei la războiul criminal antisovietic.

b. Lupta forţelor populare patriotice conduse de P.C.R. împotriva dictaturii militaro-fasciste şi a războiului antisovietic.

**II. Dezvoltarea Romîniei în perioada revoluţiei populare de la 23 August 1944 pînă azi —

Un nou centru școlar în Dobrogea

Coborînd pe strada I. V. Stalin din Constanța către uzina electrică „Ovidiu II", la încrucișarea cu strada Banatului ai în fața ochilor literele albe ale unei firme noi, fixată pe o clădire impunătoare, terminată recent: „Centrul școlar profesional, de meserii și tehnic al statului popular regional Constanța".

Construirea acestei școli noi cu săli și ateliere spațioase, utilate modern, în care peste 500 de ucenici și elevi deprind tainele diferitelor meserii, este un rezultat al hotărîrii biroului comitetului regional de partid și a comitetului executiv al statului popular al regiunii Constanța privind cuprinderea în învățămîntul profesional a unui număr cît mai mare de tineri din regiune.

Centrul școlar profesional de meserii și tehnic din Constanța însumează 4 tipuri de școli: școala profesională de ucenici constructori; școala profesională UCECOM, care pregătește pe ucenici în meseriile de tîmplari, croitori, lăcătuși și tinichigii; școala de meserii care pregătește lăcătuși, tîmplari de mobilă și croitori și școala tehnică de mecanici pentru utilaj construcții.

Pentru amenajarea definitivă a școlii în cel mai scurt timp și asigurarea desfășurării normale a cursurilor, cadrele didactice, ucenicii și elevii școlii, sprijiniți de comitetele executive ale sfaturilor populare regional și orășenesc și ajutați de trustul regional de construcții, au muncit neobosit mai bine de o lună de zile.

Ucenicii anului II zidari, conduși de maiștrii-instructori Dumitru N. Dumitru și Naum Ion, au demolat și zidit, cei din anul III mecanici, sub conducerea maistrului-instructor Nicolae Delange, secretarul organizației de partid din școală, au efectuat lucrările metalice, iar ucenicii anilor II și III tîmplari de construcții au executat mobilierul școlii.

Și astfel în locul marelui șantier de construcții unde ucenicii și elevii, organizați în brigăzi de lucru sub conducerea efectivă a profesorilor, au muncit pentru casa lor, a apărut o clădire monumentală. Tinerii se pot mîndri astăzi, pe drept cuvînt, cu rezultatele obținute: 8 săli de clasă, 9 ateliere, 4 dormitoare, cantină, sală de sport și festivități, sală specială pentru desen, bibliotecă, cabinet medical etc.

Nici astăzi ucenicii, elevii și profesorii centrului școlar nu și-au contenit activitatea. Ei muncesc cu rîvnă pentru a folosi din plin noile condiții de muncă create și se străduiesc totodată să îmbunătățească neîntrerupt aceste condiții.

Avîntul în muncă al ucenicilor, elevilor și cadrelor didactice ale centrului nostru școlar este însuflețit de sarcina importantă subliniată de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în Expunerea făcută la plenara C.C. al P.M.R. din 26-28 noiembrie a.c., de a extinde participarea oamenilor muncii la activitatea patriotică de rezolvare prin muncă voluntară a lucrărilor de folos obștesc, de a contribui la reducerea prețului de cost al construcțiilor.

Sîntem la început de drum, dar sprijinul pe care-l primim de la organele de partid și de stat, forța și tăria noului colectiv, entuziasmul cadrelor didactice, al ucenicilor și elevilor noștri, ne fac să privim cu încredere viitorul. Ne vom strădui din toate puterile să răspundem grijii pe care ne-o acordă partidul și guvernul, pregătind în noul Centru școlar profesional, de meserii și tehnic din Constanța, cadre tot mai valoroase pentru marile construcții ale patriei.

EMIL C. DIMITRIU

Se lărgește spațiul școlar

În mai multe sate și comune din raionul Urziceni, regiunea București, s-au dat în funcțiune ori sînt în curs de construire săli de clasă și localuri noi. Astfel, pentru satisfacerea necesităților de școlarizare la clasele V-VII, în comunele Gîrbovi și Bărcănești au fost date în folosință cîte două săli de clasă construite prin autoimpunere. În comuna Bărcănești se construiesc și vor fi date în curînd în folosință încă patru săli de clasă. În comuna Armășești este aproape terminată construcția unui local cu patru săli de clasă, de asemenea prin autoimpunere.

Din fond central se construiește în orașul Urziceni o școală medie cu opt săli de clasă și toate anexele necesare. O școală nouă se ridică și în satul Panțiru. De remarcat este sprijinul pe care-l dau cetățenii din sat pentru terminarea grabnică și în bune condiții a lucrărilor.

La Moscova s-a deschis cea de a XII-a expoziție națională a creației plastice a copiilor
În citeva: școlari vizitînd expoziția.

Țelurile N.A.T.O. și școala vest-germană

Nu este, firește, pentru nimeni necunoscut scopul din ce în ce mai vădit spre care este îndreptată activitatea statelor occidentale de reînarmare a Germaniei occidentale. Republica Federală Germană, participantă activă în blocul militar N.A.T.O., devine din ce în ce mai mult un focar primejdios de război.

Actuala preocupare de căpetenie a guvernanților de la Bonn este promovarea spiritului revanșard. Oamenii lui Strauss — ministrul Apărării al R.F.G. — recrutați în marea lor majoritate din vechii ofițeri naziști, sînt infiltrați în toate sectoarele vieții economice ale republicii federale.

În ultimul timp, Ministerul Apărării și-a extins sfera sa de activitate și asupra școlilor. Nu este, doamne ferește, vorba ca acest minister să cedeze cît de cît din cele 300 de miliarde destinate înarmării, pentru construirea a cel puțin o parte din cele 22.000 de săli de clasă de care are nevoie școala de cultură generală din R.F.G. De unde! Școala vest-germană rămîne să se zbată mai departe în nevoi. „Grija" și „sprijinul" se manifestă în cu totul altfel. Așa cum scrie ziarul „Junge Welt" într-un articol publicat recent, Ministerul Apărării al R.F.G. este foarte preocupat „de a găsi o formă corespunzătoare" pentru „a adapta" învățămîntul din școlile vest-germane cerințelor Bundeswehrului și ale N.A.T.O., în vederea creșterii în școli a unei noi generații de militariști.

Începînd cu anul acesta unul din obiectele care se predau în academiile militare superioare vest-germane este studiul „războiului psihologic". După concepția lui Strauss, aceasta trebuie să servească la educarea efectivului armatei vest-germane în spirit anticomunist. Dar studierea „războiului psihologic" numai în cadrul academiilor militare nu mulțumește pe revanșarzii de la Bonn. În ultima lună au avut loc numeroase consfătuiri între ofițerii N.A.T.O., ofițeri din Bundeswehr și reprezentanți ai organelor de conducere a școlilor, care au discutat problema predării anumitor obiecte — a istoriei în special — în așa fel încît elevii să accepte politica revanșardă și să fie gata să slujească Bundeswehrul. Ofițerii — după cum subliniază „Junge Welt" — au cerut ca profesorii să facă tot ce e posibil pentru a ascunde elevilor crimele săvîrșite de fasciștii germani. Propaganda anticomunistă și calomniile la adresa Uniunii Sovietice trebuie să ocupe locul principal în predarea istoriei. În acest scop elevilor vest-germani li se va prezenta în mod conștient un tablou denaturat al evenimentelor istorice.

O asemenea consfătuire a fost organizată nu de mult în orașul Göttingen. Comandantul grupului de luptă local N.A.T.O. — colonelul Baudissin — a chemat la cazarma Zietten pe membrii consiliilor școlare și pe directorii școlilor superioare din circumscripția Hildesheim. Alături de Baudissin se afla Erich Weniger, care încă la un an și jumătate după înfrîngerea celui de al treilea Reich, în 1947, cu prilejul deschiderii școlii pedagogice superioare din Göttingen, adresat studenților următoarele cuvinte: „Dacă nu v-ați fi făcut datoria ca soldați (în Wehrmachtul fascist —n.n.) pe măsura aptitudinilor și conștiinței, nu v-am putea folosi, fiindcă n-am fi siguri că v-ați lua acum în serios îndatoririle dvs. de educatori".

Reiese limpede care sînt, după Erich Weniger, garanțiile unei bune îndepliniri a „îndatoririlor de educator". Weniger însuși prezintă asemenea „garanții", fiind un pedagog credincios liniei N.A.T.O. Azi el a ajuns nu numai titularul catedrei de pedagogie la Universitatea din Göttingen, dar și membru în consiliul de conducere al Ministerului Apărării de la Bonn. Tocmai în această din urmă calitate a venit el la adunarea din Göttingen a pedagogilor, cărora le-a vorbit despre „scopul comun al pedagogilor și ofițerilor", căutînd să-i convingă de necesitatea unui „compromis între ideile pedagogice moderne și necesitățile armatei".

„Compromisul" propus de Ministerul Apărării vest-german înseamnă, în fapt, subordonarea școlii intențiilor agresive ale N.A.T.O., arată că întreaga activitate a cadrelor didactice din Germania occidentală va fi comandată de ofițeri naziști.

Revanșardul notoriu Weniger este astăzi consilier ministerial, se ocupă de educarea tinerilor vest-germani, slujește N.A.T.O. și propovăduiește războiul împotriva Uniunii Sovietice, împotriva R.D. Germane și a celorlalte țări socialiste. Aceasta în timp ce mulți profesori cinstiți sînt persecutați, siliți să-și dea demisia sau, pur și simplu, înlăturați de la catedră. Zilele trecute, „Reinischer Merkur", oficiosul cercurilor guvernante de la Bonn, a început o campanie împotriva profesorului Hagemann cerînd să fie înlăturat din postul de profesor la universitatea din landul Renania de Nord-Westfalia, pentru că și-a exprimat în mod public dorința ca rezolvarea problemei germane să se facă pe calea tratativelor între ambele state germane.

Soluționarea pe cale pașnică a problemei germane nu este nici pe placul Bonn-ului și nici pe placul diriguitorilor din N.A.T.O. Și totuși, în ciuda persecuțiilor, numărul celor care sînt indignați de politica agresivă a cercurilor conducătoare vest-germane — politică ce lezează direct educația tinerei generații — este din ce în ce mai mare!

PETRE SCARLAT

Sărbătoarea cărții

(Urmare din pag. 1)

care terfeliseră onoarea literaturii noastre. Locul „Elevului Dima dintr-a VII-a" și al „Morții care ucide" l-a luat o literatură nouă, luminoasă, care desfată sufletele copiilor, îi instruiește și le insuflă cele mai înalte și mai frumoase simțăminte. Elevii învață în școală să aprecieze însemnătatea literaturii contemporane și adevărata valoare a creației clasicilor noștri. Pedagogii îi îndeamnă către înțelegerea adevăratelor sensuri ale operelor lui Caragiale și Eminescu, ale lui M. Sadoveanu și T. Arghezi. Numai cîteva din colecțiile de literatură pentru tineret sînt suficiente pentru a demonstra uriașa deosebire care desparte literatura noastră nouă de literatura burgheză. „Patria noastră" (editată în condiții grafice atît de bune) dezvăluie tinerilor minunatele comori ale țării, îi învață s-o prețuiască și s-o iubească. „Cutezătorii" le satisface inclinația firească spre fapte de curaj puse în slujba unor idealuri nobile. Pe aceeași linie, colecția de „Povestiri științifico-fantastice" le înaripează fantezia și le stimulează imaginația, întărindu-le în același timp convingerea că geniul omului poate ajunge pe culmile celor mai înalte înfăptuiri. Și lista s-ar putea lungi mereu. În numărul din ce în ce mai mare al cărților și al colecțiilor care au apărut în anii de democrație populară vom descoperi în permanență dorința de a inarma pe cititori cu o literatură sănătoasă, bogată în conținut, scrisă într-o limbă cu adevărat literară — o literatură menită să instruiască și să educe.

Cartea a devenit, în vremurile pe care le trăim noi, un bun al tuturor. În tiraje de zeci de mii de exemplare ea se răspîndește pe zi ce trece mai mult. Numai în anul acesta au fost tipărite 1164 de titluri de beletristică, într-un tiraj total de 15.672.000 volume. Din 1951 și pînă în 1958 au fost tipărite 241.777.118 exemplare, ceea ce înseamnă cîte 15 cărți de fiecare cetățean al țării noastre. Cartea își face drum pînă în cele mai îndepărtate și mai izolate așezări omenești. Analfabeții de altădată au deprins taina slovelor tipărite și același învățător care, cu cîțiva ani în urmă, îi învăța alfabetul, oferă acum, de la biblioteca sătească, zguduitoarea poveste a nemuritorului Darie, fermecătoarele basme ale lui Ion Creangă sau prețioasele broșuri agrotehnice.

Cartea este prietena noastră, a tuturor. Am îndrăgit-o și o stimăm. „Săptămîna cărții românești" este încă o dovadă a grijii și atenției de care se bucură cartea la noi.

Din lucrările de beletristică apărute în 1958

M. EMINESCU: Opere, vol V, Editura Academiei R.P. Române.

G. COȘBUC: Poezii, vol I și II, E.S.P.L.A.

M. SADOVEANU: Opere, vol XIII, E.S.P.L.A.

GEO BOGZA: Scrieri în proză, vol III (Cartea Oltului), E.S.P.L.A.

NAGY ISTVAN: La cea mai înaltă tensiune, ed. 2, E.S.P.L.A.

PETRU DUMITRIU: Cronică de familie, E.S.P.L.A.

ZAHARIA STANCU: Rădăcinile sînt amare, vol. I, II, III și IV, E.S.P.L.A.

MARIN PREDA: Desfășurarea, ed. 3, E.S.P.L.A.

LUCIA DEMETRIUS: Cei de mîine — Trei generații — Arborele genealogic, E.S.P.L.A.

MARIA BANUȘ: Poezii, E.S.P.L.A.

TITUS POPOVICI: Setea, E.S.P.L.A.

ASZTALOS ISTVAN: An nou, E.S.P.L.A.

N. LABIȘ: Lupta cu inerția, Ed. Tineretului.

ST. GHEORGHIU: Cumpăna inimii, E.S.P.L.A.

AL. ANDRIȚOIU: Porțile de aur, Ed. Tineretului.

FR. MUNTEANU: Cerul începe la etajul III, Ed. Tineretului.

DUMITRU ALMAȘ: Freamătul luminii, Ed. Tineretului.

TR. COȘOVEI: Dobrogea de aur, Ed. M.F.A.

TH. CONSTANTIN: Fiul lui Monte Cristo, Ed. Tineretului.

AL. I. ȘTEFĂNESCU: Să nu fugi singur prin ploaie, Ed. Tineretului.

N. TAUTU: Cînd au plecat cocorii, Ed. Tineretului.

POP SIMION: Paralela 45, Ed. Tineretului.

I. LUDO: „Războiul lui Tănase Cireș, Ed. Tineretului.

În colecția „Patria noastră"

Lecțiile de geografie, oricît ar fi de amănunțite, de bine documentate și de frumos ținute, nu pot cuprinde toată bogăția aspectelor ce caracterizează patria noastră. La rîndul lor, excursiile pe care le fac elevii, oricît de multe și de variate ar fi, nu pot să cuprindă tot ceea ce ei doresc să afle și să cunoască. Iată de ce inițiativa Editurii Tineretului de a edita o colecție de reportaje închinate descrierii patriei noastre a fost binevenită și primită cu multă căldură de elevi. Citind astfel de reportaje, elevii pot să cunoască, ca și cum i-ar însoți pe autori în călătoriile lor de-a lungul și de-a latul țării, tot ceea ce are patria noastră mai frumos, mai pitoresc, mai nou și mai interesant.

Ultimele două volume care au apărut în colecția „Patria noastră" demonstrează cu prisosință valabilitatea acestei afirmații. Reeditarea volumului „Rominia pitorească" de Al. Vlahuță îl plimbă pe cititor pe căile imaginației, pe meleagurile țării noastre, așa cum erau ele acum cîteva decenii, cînd le-a colindat scriitorul.

Descriere lirică și plină de poezie, „Rominia pitorească" a lui Al. Vlahuță este cartea unui om care și-a iubit cu pasiune țara. Scriitorul a surprins și a notat cu o minunată sensibilitate frumusețea, măreția și farmecul peisajelor țării noastre. Departe de a se rezuma numai la înregistrarea indiferentă a celor văzute, notele de drum ale lui Al. Vlahuță sînt niște adevărate poeme în proză care se întrețes organic cu scurte digresiuni istorice și comentarii asupra obiceiurilor, îndeletnicirilor și moravurilor poporului nostru.

Volumul lui Al. Vlahuță prezintă însă și unele inadvertențe, unele idei eronate. Socotim că era de datoria editurii să prevină cititorul — printr-o notă introductivă — asupra acestor lucruri, cu atît mai mult cu cît ediția se adresează în special tineretului, elevilor.

„400 de zile în orașul flăcărilor" de V. Nicorovici, apărută tot în colecția „Patria noastră", este opera unui contemporan, a unui scriitor care a trăit timp de un an și cîteva luni într-unul din cele mai gigantice centre industriale ale țării — Hunedoara. De data aceasta cititorul este pus în fața descrierii unui singur oraș, un oraș al vremurilor noastre. La sfîrșitul volumului cititorul are o imagine completă a tot ceea ce caracterizează Hunedoara de astăzi, orașul flăcărilor, al oțelului și al oamenilor noi.

Peisajul hunedorean variat, grandios și impresionant este numai scena pe care se află muncitorii, constructorii, cei ce prin munca lor fac să pulseze viața trepidantă a orașului. De aceea V. Nicorovici și-a îndreptat în mod deosebit atenția către viața hunedorenilor. Printre paginile descriptive, printre momentele impresionante pe care ni le prezintă acest reportaj, autorul creionează chipuri și caractere de oameni vii, care îți aduc contribuția lor zilnică la transformarea revoluționară a Hunedoarei, la mersul impetuos către socialism al patriei noastre.

Colecția „Patria noastră" este o publicație de cerută utilitate, pe care pedagogii trebuie s-o recomande cu căldură elevilor. Ea reprezintă un neprețuit mijloc de a educa elevii în spiritul dragostei de patrie, de țara în care trăiesc și care are atîtea bogății și frumuseți.

B. OCTAV

Noutăți științifice

PIATRA ARTIFICIALĂ ÎNLOCUIEȘTE METALUL

Specialiști sovietici de la filiala Academiei de științe din peninsula Kola, studiind proprietățile zgurii rezultate de la fabricarea cuprului și nichelului, au elaborat o teorie privitoare la obținerea din această zgură a pietrei artificiale, care va putea înlocui metalul în diferite construcții. Tot din zgura de cupru au fost preparate materiale de umplutură ușoare și poroase — vată și beton cu zgură (termozit) necesare în construcții.

Întrucît experiențele au dat rezultate bune, s-a început proiectarea a două mari uzine de fabricare a acestor materiale, care vor fi construite în peninsula Kola.

ELEMENTELE RADIOACTIVE SPORESC RECOLTELE

În timp ce în țările capitaliste elementele radioactive sînt folosite pentru a fabrica arme de distrugere, oamenii de știință sovietici găsesc tot mai multe și mai variate aplicații ale acestor elemente în scopul îmbunătățirii condițiilor de viață ale oamenilor. Ei au stabilit că, introducînd în sol, în afară de substanțele nutritive de bază, doze infime de elemente radioactive, se accelerează dezvoltarea plantelor, se asigură sporirea recoltelor, se îmbunătățește calitatea produselor. Astfel, crește conținutul de zahăr din rădăcinile sfeclei de zahăr, conținutul de proteine din cereale etc. Totodată, plantele ajung mai repede la maturitate și sporește rezistența lor la diferite boli.

La baza experimentală de lîngă Moscova a Institutului de genetică al Academiei de științe din U.R.S.S. studiindu-se influența exercitată de radiu, uraniu, toriu și somariu asupra roșiilor s-a constatat că prin tratarea lor cu elementele radioactive ele au ajuns mai repede la maturitate, iar conținutul lor de zahăr a crescut.

O NOUĂ MAȘINĂ AUTOMATĂ PENTRU FABRICAREA FIBRELOR SINTETICE

La Praga s-a experimentat cu succes o nouă mașină automată destinată industriei fibrelor de mase plastice. Noul agregat prelucrează în opt ore peste șase km. de fibre silon.

Capacitatea de producție a mașinii, care este complet automatizată, întrece de zece ori productivitatea celor mai perfecționate mașini utilizate în țările occidentale.

INTERESANTE DESCOPERIRI ARHEOLOGICE

Cu ocazia săpăturilor arheologice, în localitatea-muzeu Nessebăr, situată în R.P. Bulgaria, pe malul Mării Negre, a fost descoperită o clădire datînd din secolul al III-lea î.e.n. Clădirea are două etaje. Zidurile parterului s-au păstrat în stare perfectă. S-au găsit, de asemenea, o colecție interesantă de statuete din argilă, monezi de bronz datînd din secolele II și III î.e.n, lămpi de argilă etc.

Pe un alt șantier, tot din localitatea Nessebăr, s-au descoperit vechi țintini construite din blocuri de piatră solide, datînd din secolele XIII și XIV. Se presupune că acestea serveau la conservarea alimentelor sau a obiectelor de valoare. A mai fost descoperit, lîngă vechea poartă de intrare a orașului, un disc cu emblema împăratului Constantin cel Mare, datînd din secolul IV.

Săpăturile din orașul-muzeu Nessebăr sînt urmărite cu mult interes de arheologi.

Luptători pentru școala epocii comuniste

De curînd s-a desfășurat la Moscova cea de a doua plenară a C.C. al Sindicatului lucrătorilor din învățămînt, din școlile superioare și din institutele științifice ale Uniunii Sovietice. Plenara a discutat tezele raportului ce va fi prezentat de N. S. Hrușciov la cel de al XXI-lea Congres al P.C.U.S. cu privire la cifrele de control ale dezvoltării economiei naționale a U.R.S.S. pe anii 1959—1965 și tezele C.C. al P.C.U.S. și Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. cu privire la întărirea legăturii școlii cu viața și la dezvoltarea continuă a sistemului învățămîntului public. Prezentăm în rezumat referatul expus la plenară de I. I. Grivkov, președintele C.C. al Sindicatului.

SĂ CREAM O ȘCOALĂ DE TIP NOU

Cu un sentiment de înaltă mîndrie patriotică — a spus referentul — au întîmpinat oamenii sovietici tezele raportului ce va fi prezentat de tovarășul N. S. Hrușciov la cel de-al XXI-lea Congres al P.C.U.S și tezele cu privire la reorganizarea învățămîntului public, puse în discuția întregului popor. Aceste deosebit de importante documente au determinat în mase un nou avînt politic, un nou avînt în muncă. În mărețul program al construcției comuniste oamenii sovietici văd întruchiparea vie a nemuritoarelor porunci ale lui Lenin, o cauză vitală, proprie.

Referentul a vorbit despre sarcinile de bază ale planului septenal de dezvoltare a economiei naționale și, în continuare, s-a oprit în mod amănunțit asupra problemelor reorganizării școlii.

Noii etape istorice de dezvoltare a țării — a spus el — trebuie să-i corespundă și un sistem nou, mai bun, de instruire și educare a tinerei generații. Școala noastră trebuie să asigure pregătirea cadrelor calificate pentru continua dezvoltare a economiei, științei, culturii. A crea o școală nouă înseamnă a reorganiza în mod radical sistemul de învățămînt, conținutul și metodele predării, folosind pentru aceasta tot ce s-a acumulat mai valoros în domeniul învățămîntului public.

După cel de al XX-lea Congres al P.C.U.S. s-au realizat unele succese în ceea ce privește apropierea școlii de viață. De o largă popularitate se bucură brigăzile școlare din ținutul Stavropol, loturile școlilor din regiunea Reazan, brigăzile de construcție ale elevilor din regiunea Kemerovsk. Mai mult de 5.500 de școli din R.S.S. Ucraineană au realizat în anul școlar 1957—1958 instruirea practică a elevilor. Totuși, la multe școli medii din țară — așa cum pe drept cuvînt se subliniază în teze — legătura învățămîntului cu viața este încă nesatisfăcătoare.

Tezele arată precis și clar că reorganizarea sistemului de învățămînt trebuie să meargă pe calea îmbinării învățăturii cu munca productivă, a apropierii școlii de viață. Împărțirea învățămîntului mediu în două etape permite dezvoltarea învățămîntului mediu și ridicarea nivelului său și, în același timp, dă posibilitatea de a se stabili un sistem de învățămînt suficient de elastic, care să țină seama de interesele elevilor și ale părinților lor.

Școala de 8 ani este un tip nou de școală. Ea va fi utilată în concordanță cu programele de învățămînt, va avea cabinete de fizico-matematică, de chimie-biologie, cabinete de cînt și muzică și sală de sport. Pentru îndeplinirea cu succes a sarcinilor educației prin muncă și pentru a înarma elevii cu primele deprinderi de muncă, școlile vor fi înzestrate cu ateliere de tîmplărie și lăcătușărie, cu loturi experimentale și cabinete de gospodărie.

SARCINILE CELEI DE A DOUA ETAPE A ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

O deosebită însemnătate capătă cea de a doua etapă a învățămîntului mediu, în decursul căreia școala va trebui să întărească legătura predării cu viața și să realizeze pregătirea practică, politehnică și profesională a elevilor. Tezele C.C. al partidului și ale Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. indică, după cum se știe, trei tipuri de realizare a învățămîntului mediu.

Prima cale, calea de bază, o constituie școlile pentru tineretul muncitoresc și sătesc. După părerea noastră, această școală ar trebui să poarte numele de școală serală de învățămînt general mediu. O asemenea denumire ar corespunde mai bine caracterului școlii și compoziției elevilor săi. Se va susține propunerea de a se stabili, pentru cei care obțin succese la învățătură fără a întrerupe munca în producție, reducerea zilei de lucru sau eliberarea pe timp de 2—3 zile pe săptămînă de munca în producție. Este util să se stabilească ce răspunderi revin conducerilor administrative ale întreprinderilor și instituțiilor pentru a crea tineretului condițiile necesare în vederea îmbinării cu succes a studiului în școală cu munca în producție.

Conform tezelor, cea de a doua cale pe care tineretul va dobîndi instrucțiunea medie completă este calea școlii de cultură generală, practică, politehnică, cu instruire în producție. În majoritatea propunerilor se arată că este mai util să se creeze o școală unitară de 11 ani, cu internat, la sate și școli separate — cu clasele I—VIII și IX—XI — la oraș. Ministerele Învățămîntului și Academia de științe pedagogice au sarcina de a elabora propuneri în legătură cu aceste școli, de a alcătui pentru ele planuri de învățămînt, programe și manuale.

La elaborarea manualelor trebuie atrași într-o măsură mai largă profesorii și oamenii de știință. Plenara trebuie să ceară Academiei de științe a U.R.S.S. și Academiei de științe pedagogice să țină seama de această problemă și să ia măsuri pentru participarea institutelor de cercetări științifice și a lucrătorilor din cadrul acestora la alcătuirea manualelor.

Tezele prevăd instruirea unei părți a tineretului în școli tehnice funcționînd pe baza școlii de 8 ani, în care elevii vor primi instrucțiune medie completă, o specialitate și titlul de specialiști cu calificare medie.

În reorganizarea sistemului de învățămînt un rol important revine lucrătorilor din domeniul științei pedagogice. O parte însemnată a activității institutelor științifico-pedagogice trebuie să constea în elaborarea bazelor științifice ale conținutului predării, în perfecționarea metodelor de învățămînt și de educare comunistă a tineretului.

O mare însemnătate are organizarea muncii tineretului școlar. În prezent C.C. al Sindicatului se ocupă de studierea multilaterală a acestei probleme. Este important ca plenara să oblige comitetele republicane și regionale să se includă și ele în această muncă, să generalizeze propunerile locale și să le trimită la C.C. al Sindicatului. Apoi vom ruga ca aceste propuneri, sintetizate, să fie examinate de prezidiul Consiliului Central al Sindicatelor.

PENTRU UN NIVEL MAI RIDICAT AL PREGĂTIRII PEDAGOGICE A PROFESORULUI

Noile sarcini pun cerințe mai înalte față de profesor, față de calificarea lui pedagogică și de înarmarea lui ideologică. Organizațiile sindicale trebuie să acorde un ajutor concret fiecărui lucrător din învățămînt în pregătirea sa pentru munca în noile condiții.

Cresc mult sarcinile institutelor pedagogice, ale institutelor de perfecționare a cadrelor didactice și ale cabinetelor metodice. Acestea sînt chemate să îmbunătățească într-o măsură hotărîtoare atît pregătirea, cît și, îndeosebi, perfecționarea cadrelor didactice. Organele locale ale învățămîntului public și Ministerele Învățămîntului trebuie să arate acestor instituții mai multă atenție, să întărească controlul și conducerea activității lor și, ceea ce este cel mai important, să atragă în activitatea lor cadrele didactice din instituțiile de învățămînt superior.

Este îndeobște recunoscut că forma cea mai importantă de atragere a maselor la conducere o constituie consfătuirile de producție. Dar trebuie să spunem deschis că acestea încă nu ocupă un loc conducător în munca școlilor și instituțiilor de învățămînt superior. De aceasta sînt vinovate, fără îndoială, organizațiile sindicale. Dar nu mai puțin vinovate sînt și conducerile instituțiilor de învățămînt, care uneori nu favorizează îmbunătățirea activității organizațiilor profesionale în ceea ce privește atragerea maselor la conducerea muncii de învățămînt.

În continuare referentul a vorbit despre problemele reorganizării învățămîntului superior.

SINDICATUL — PARTICIPANT ACTIV LA ORGANIZAREA ȘCOLII

Sarcina reorganizării învățămîntului public cere intensificarea muncii fiecărui organ sindical. Comitetele republicilor, regiunilor, raioanelor trebuie să propună consiliilor sindicale și comitetelor sindicale pe ramură desfășurarea unor acțiuni comune atît în ceea ce privește lămurirea sarcinilor reorganizării învățămîntului, cît și în ceea ce privește elaborarea măsurilor concrete pentru realizarea cu succes a reorganizării școlii.

Îndeosebi este necesar să se prevadă o largă dezvoltare a întrecerii socialiste între raioane, orașe și regiuni, pentru o cît mai bună pregătire a școlilor în vederea anului școlar 1959—1960. Această întrecere trebuie să ducă la realizarea învățămîntului general de 8 ani, la dezvoltarea construcției de școli, la o mai largă dezvoltare a patronării școlilor de către întreprinderi, sovhozuri și colhozuri, la îmbunătățirea deservirii culturale a tineretului muncitoresc etc.

În concordanță cu hotărîrile Consiliului Central al Sindicatului, pe lîngă comitetele de fabrici și uzine și pe lîngă comitetele locale sindicale trebuie create comisii pentru munca în rîndurile copiilor.

Este necesar ca, împreună cu organizațiile sindicale ale muncitorilor din construcții și cu organizațiile sindicale din alte ramuri, organizațiile sindicale din învățămînt să lămurească muncitorilor care lucrează la construirea localurilor de școli că de îndeplinirea planului de construcții școlare depinde în mare măsură rezolvarea cu succes a sarcinilor puse în fața școlii în legătură cu instruirea și educarea tinerei generații.

Nemăsurat de mari și de pline de răspundere sînt sarcinile care stau în prezent în fața întregii armate a lucrătorilor din învățămînt, din școlile superioare și din institutele științifice — a spus în încheierea referatului său I. I. Grivkov. Sindicatele — adevărate ajutoare ale Partidului Comunist — vor participa activ la reorganizarea învățămîntului public, vor fi organizatori de frunte ai maselor, luptători pentru școala nouă — școala epocii comuniste.

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii nr. 1, Telefon 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" București, Piața Scînteii.
Abonamentele la „Gazeta învățămîntului" se fac la toate oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Abonamente: 1 an — 12,50 lei; 6 luni 6,25 lei; 3 luni — 3,12 lei.